

EDGARS AUZIŅŠ

**OPERĀCIJA
KUPOLS**

18+

Edgars Auziņš

Operācija Kupols

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70628026

SelfPub; 2024

Аннотация

Jauna talantīga zinātniece, dizainere, kosmosa staciju izstrādātāja, satiek noslēpumaino profesoru Stockeru. Ne daudzi cilvēki, kas mūsdienu pasaulē nedzīvo slikti, var domāt ne tikai par savas eksistences galīgumu, bet arī par visas civilizācijas iespējamo nāvi. Entuziastu grupa cenšas glābt pasauli no nenovēršamas iznīcības, izvēršot virtuālu globālu programmu "Kupols", kuras mērķis ir apvienot cilvēci. Bet vai globāla mēroga meli novedīs pie glābšanas?

Содержание

Pirmā nodaļa. Sensacionāls paziņojums	4
Otrā nodaļa. preses konference	9
Trešā nodaļa. Mēs devāmies uz muzeju un nonācām laboratorijā	15
Ceturtnā nodaļa. Dzīve nebūs tāda pati	23
Piektā nodaļa. Popularitāte var būt liktenīga	27
Sestā nodaļa. Jauna dzīve	34
Septītā nodaļa. Zinātne vai cilvēce?	39
Astotā nodaļa. Beidzot kopā	43
Devītā nodaļa. Ticības sabrukums cilvēkam	46
Desmitā nodaļa. Dzīve turpinās	52
Vienpadsmitā nodaļa. IT cilvēku kongress	57
Divpadsmitā nodaļa. Brīvais kritiens	61
Trīspadsmitā nodaļa. Bens	64
Četrpadsmitā nodaļa. Nākotnes dzimšana	69
Piecpadsmitā nodaļa. Vecie draugi	77
Sešpadsmitā nodaļa. Šoka terapija	82
Septiņpadsmitā nodaļa. Stokkera stāsts: kā tas viss sākās	88
Astoņpadsmitā nodaļa. Stokkera stāsts: Personības Trīsvienība	94
Deviņpadsmitā nodaļa. Operācija Dome darbībā	104
Divdesmitā nodaļa. Nākotne būs...	108

Edgars Auziņš

Operācija Kupols

Pirmā nodaļa.

Sensacionāls paziņojums

Tā bija parasta pavasara diena. Saule jau augstu uzlēkusi. Pa atvērto logu skaļi čivināja putni. Es negribēju celties. Viņi strādāja pie projekta visu nedēļu. Terminš tika nokavēts, un viņiem draudēja finansējuma atcelšana. Tāpēc viņi daudz strādāja un maz gulēja. Galu galā viss tika atrisināts un termiņi tika pagarināti, taču šim nolūkam bija jāpieliek maksimālas pūles, visa harizma un, protams, jāsaģatavo paplašināts pamatojums ar vissarežģītākajiem kvantu aprēķiniem un grafisko noformējumu. Bet cik prasmīgi tas tika izdarīts! Ja pirms runas investoriem kāds cits šaubījās, vai satelītu Atlant 1 var uzbūvēt tik šauros termiņos un ar niecīgu finansējumu, tad pēc Aleksa runas visa komanda noticeja saviem spēkiem un pāri savām iespējām.

Caur miegainību atskanēja caururbjošs telefona zvans. Jaunais vīrietis negribīgi atvēra vienu aci. Aizvērto žalūziju dēļ istabā valdīja krēsla un man negribējās mosties no vārda: vispār... Telefons nepārstāja zvanīt, tāpēc nācās pacelt:

– Aleks, vai tu skaties televizoru? Ieslēdziet "Internacional"

– Kungs, Den, vai tu esi pie prāta?! Es atnācu mājās pulksten vienos, ļaujiet man gulēt...

– Aleks, tu to vēl neesi redzējis, nekavējoties ieslēdz!

Zvans tika atvienots. Aleks negribīgi pastiepās pēc tālvadības pults un nospieda pāris pogas. Žalūzijas lēnām slīdēja uz augšu, atklājot visu mazā bakalaura dzīvokļa nekārtību, ko dubultoja nedēļas darbs uz "neprātīga profesora" robežas. Gulamistaba bija piepildīta ar saules gaismu. Ekrāns nolaidās ērtā augstumā un pie sienas parādījās raidījums.

"Starptautisks," Aleks pavēlēja. Attēls pārslēdzās, un ekrānā parādījās reklāma par kaķu barību... "Un tāpēc es piecēlos," viņš ironizēja.

Aleks negribīgi piecēlās, izstaipījās un devās uzvārīt sev kafiju. Kopumā viņš bija pedantisks cilvēks, un nemazgāti trauki bija izņēmums, nevis likums. "Visam ir vajadzīga kārtība: dzīvoklī, domās, biznesā un attiecībās!" Šis moto viņam bija uz klēpj datorā darbvirsmas. Un virtuvē virs kafijas automāta skanēja frāze no viņa iecienītākās bērnu grāmatas: "Tu no rīta piecēlies, nomazgāji seju, sakārto sevi un nekavējoties sakārto savu planētu!" Nu, viņš izsvītvoja vārdu "planēta" un ierakstīja "dzīvoklis" viņa ambīcijas nebija tik tālu, bet pārējais ir pareizi.

"Sasodīts, es gulēju četras stundas dienā veselu nedēļu, kāda velna pēc, Den," no viņa krūtīm izlauzās pašapžēlas vaidi.

Kafijai vajadzētu palīdzēt. Viņš palīdzēja sev dubultā un atgriezās ekrānā.

"Valdība ilgu laiku slēpa draudus, kas karājās pār planētu. Jau pusgadsimtu mēs cenšamies situāciju atrisināt ar smalkākām un slepenākām metodēm, taču noslēpt to vairs nav iespējams. Ar katru dienu skaidrākas kļūst svešas civilizācijas iebrukuma pēdas. Desmitiem tūkstošu cilvēku visā pasaulē bezgalīgi ziņo, ka ir redzējuši NLO vai ir bijuši pakļauti kontaktam ar citplanētiešiem...

– Kas pie!?! – Alekss uzkaisīja kafiju tieši uz gultas, – kādas muļķības, kāpēc, par ko viņš runā?! Un es sapratu, ka šī programma ir palaidnība vai arī viņi lasa fragmentu no Velsa vai Šeklija, vai kāda cita jaunizveidota rakstnieka darba. Nu, labi, klausīsimies, tad noteikti teiks, ka tas nav īsts.

– Lai nesētu paniku, jau iepriekš teikšu, ka valdība nesēž dīkā, un pirms vairākiem gadiem tika izstrādāta aizsardzības sistēma, kas tiek būvēta pēc plānotajiem grafikiem. Tas ir, tiek ieviesta tehnoloģija, kas paredzēta, lai cīnītos pret gaidāmajiem draudiem. Bet nākamajā posmā būs nepieciešama koordinācija pasaules sabiedrības līmenī, un šāda globāla projekta slēpšana no parastajiem pilsoņiem vienkārši nedarbosies. Amerikai jākļūst par vienotības kodolu pret planētas draudiem. Mūsu priekšā ir grūts uzdevums veikt starptautisko koordināciju un atrisināt visu valstu pārrunājamības problēmu. Programma, kas šobrīd tiek īstenota, tika izstrādāta pagājušā gadsimta sešdesmitajos gados, tās kodētais nosaukums: "Operācija Dome". Tomēr finansējuma trūkuma un reālas situācijas izpratnes trūkuma dēļ tas tika ierobežots un atsākts pirms vairākiem gadiem ar būtiskām

modifikācijām, pamatojoties uz mākslīgā intelekta un 5G tehnoloģiju pieejamību. ANO sanāksmē, kas notiks 22.jūnijā, mēs esam iecerējuši aktualizēt šo jautājumu un lūgt pasaules sabiedrību apvienoties, saskaroties ar kopējiem draudiem. Uzskatu, ka oficiālā daļa ir pabeigta. Visu informāciju par “Operation Dome” reklamēšanu un visas ziņas par citplanētiešu kontaktu tēmu var uzzināt oficiālajā valsts kanālā, un nav jāmeklē sensācijas par otršķirīgām privātajām kopienām.

Turpinājumā Operācijas Doms vadītājs Dr.Stokers otrdien rīkos divu stundu preses konferenci, kurā piedalīsies žurnālisti un privātie novērotāji, lai detalizēti izceltu uzdevumus, termiņus, paveiktā darba grūtības un dotu virzienu nākotnei. Nākamo mēnešu laikā tiks izlaista programma, kurā tiks prezentēti visi fakti un pierādījumi par kontaktiem ar ārvalstniekiem. Plānojam arī atvērt artefaktu muzeju-laboratoriju, kurā aicinām ikvienu, kam ir svarīgi ne tikai skatīties, bet arī darboties cilvēces labā.

Paldies par jūsu uzmanību. Dievs svētī Ameriku un visu pasauli!

"Tātad, mēs dzirdējām satriecošu paziņojumu no Baltā nama preses sekretāra Mārtija Santosa. Tas ir vienkārši neticami! Es vienmēr zināju, ka tie pastāv, bet, kad tie tika oficiāli paziņoti, man uznāca zosāda. Kā tev iet Kriss?...

Alekss nespēja noticēt savām acīm un ausīm un nevarēja nākt pie prāta:

– Kā?! Kā?! Tas nevar būt, tas ir mānīšana, tas... Viņi nevarēja izdarīt tik zvērīgus melus. Par ko?! Kā viņi var

pārlicināt kādu citu, izņemot neprātīgos TV zombijus, par šo... Dr. Stokker, Dr. Stokker, kas tas ir? Ļoti pazīstams uzvārds. Droši vien kāds ķēms, īsts zinātnieks tam vienkārši nespēj noticēt...

Alekss staigāja pa istabu, vicinādams rokas. Sapnis pazuda kā nejauši. Viņa skatiens paskatījās uz jaunāko žurnāla The Economist numuru, ko viņš vēl nebija atvēris, lai gan to bija iegādājies pirms nedēļas. Viņš paķēra žurnālu ar zinātnieku grupu uz vāka:

– Jā, kā gan lai aizmirstu, šis ir ASV kosmosa programmas vadītājs, viens no titulētākajiem mūsdienu fiziķiem. Tas nevar būt, bet es viņu atmaskošu pēc piecpadsmit minūtēm, es varu sniegt vismaz divdesmit argumentus pret "citplanētiešu iebrukumu", Alekss trīcēja no sašutuma. – Sasodīts, viņš ir fiziķis, viņam jāzina, ka tas nenotiek.

Viņš staigāja un runāja ar sevi, līdz kaķis sāka nokļūt zem kājām un prasīt ēdienu. Man bija jāiet uz virtuvi un jāielej ēdiens bļodā. Vienā brīdī uztaisīju sev vēl vienu tasi kafijas, apsēdos krēslā un nedaudz nomierinājos.

– Nē, tas viss ir viltots, es piezvanīšu Denam un viņš teiks, ka gribēja mani paķircināt, ka tas ir kaut kāds jauns ekstrēmais šovs. Jā, tas ir tikai joks. Ha, es tiešām sāku ticēt, ka pasaule ir kļuvusi traka.

Otrā nodaļa. preses konference

Pēc pāris stundām Alekss piezvanīja Denam. Uztvērējs izklausījās vienmuļi: "Abonents ir aizņemts, zvaniet vēlāk vai atstājiet ziņojumu pēc pīkstiena." Es negribēju runāt ar automātisko atbildētāju, jo īpaši tāpēc, ka Alekss tikai tagad atcerējās, ka vakar pusdienlaikā bija ēdis pēdējo reizi. Tāpēc viņa rokas sniedzās pret ledusskapi, meklējot pārtiku.

Šai nedēļas nogalei vajadzētu būt fantastiskai. Tās tika plānotas pirms mēneša, un Alekss slavēja debesis, ka avāriju darbā izdevies apturēt bez zaudējumiem turpmākai atpūtai. Amatieru šaha turnīrs Vaiomingā notika katru gadu, un viņš un viņa universitātes draugi tajā piedalījās jau piecpadsmit gadus. Šoreiz uz titulu pretendēja viņu draugs, un viņi uzstājās atbalsta grupā. Taču pāris spēles viņiem garantētas, un kopējā svētku atmosfēra vienmēr ir iespaidīga.

Alekss paskatījās pulkstenī un saprata, ka viņam vairs nav laika uzkopt dzīvokli. Ātri salocīju somu, pārbaudīju, vai telefons lādējas, ielēju Inocentam barību, nolasīju lekciju par uzvedības noteikumiem saimnieka prombūtnes laikā, pārbaudīju kaķa smilšu kasti, pārliecinājos, ka viss ir tīrs, samīļoju kaķi kā viņš gāja un devās uz staciju.

Nedēļas nogale bija patiesi fantastiska: mans draugs nekļuva par čempionu, ieņēma godpilno otro vietu, bet katrs izbaudīja savu mīļāko spēli. Tad bija īsti svētki, daudz konkursu, izlozes,

teātra izrādes, ekstrēmas izklaides un ēdienu jūras. Nakti viņi pavadīja kempingā Jeloustonas ezera krastā un līdz otrās dienas pusdienlaikam bija gatavi tajā peldēties. Paldies apsargam, kurš bija modrs un stingri ieteica to nedarīt.

Alekss visas nedēļas nogales laikā ne reizi neizgāja ārpusaulē ar interneta un televīzijas tehnoloģiju palīdzību. Dens nekad neatsaucās. Tāpēc līdz svētdienas beigām viņš aizmirsa domāt par valdības “sensationālo paziņojumu”, viņš vienkārši izbaudīja dzīvi, mullājās un mēģināja pilnībā abstrahēties no problēmām darbā. Nedēļas nogalē uz viņu attiecās Skārletas O’Hāras princips: "Es par to padomāšu rīt." Tāpēc nedēļas nogale bija patiešām brīnišķīga.

Pirmdien sākās jauna darba nedēļa. No rīta, kā vienmēr, ir operatīvā apskate, tad saņemam tērpus, pārrunājam vājās vietas un gaidāmās grūtības. Pēc tam komunikācija ar piegādātājiem un faktiski pats darbs projektēšanas birojā. Dens nebija pie operatīvā darbinieka, viņi teica, ka viņš ir devies uz svarīgu uzdevumu no informācijas biroja.

Līdz pulksten četriem atpūtas zonā izvērtās dzīva diskusija par iespēju Atlasu nogādāt orbītā, izmantojot esošo aprīkojumu: vai nu būtu nepieciešams modernizēt esošos kosmosa kuģus, vai arī no nulles uzbūvēt kaut ko pilnīgi jaunu. Gaisā virmoja uzmundrinošā kafijas smarža, un strīds bija produktīvs. Debatētāji kopā atrada vienīgo pareizo un optimālo risinājumu šai problēmai, un nākamajā domes sēdē, kurai bija jānotiek pēc desmit dienām, kad tiks piegādāts gatavais satelīts, Alekss jau

zināja, kā attaisnos jauno projektu un jauno finansējumu. .

Vienprātības brīdī Dens parādījās:

– Sveiki visiem! Apspriežam pirmo starpgalaktisko karu? Vai esat jau izdomājis iznīcinātāju-uzbrukuma lidmašīnu, lai uzbruktu impērijas armijai? Vai arī, kā vienmēr, mēs kopēsīm no tiem, kas jau ir pieejami no Džordža Lūkasa? – Dens iesmējās, viņam nepārprotami bija labs garastāvoklis.

"Nē, es nespēlēju kara spēles, es labprātāk dotos uz diplomātisko misiju un attīstītu starpgalaktisko valodu," Lorencs vienmēr ir bijis pacifists un "zaļo" atbalstītājs. – Vai arī es nodibināšu kontaktu vides taupīšanas jautājumos.

– Es pat nesaprotu, kāpēc šī "Operācija Dome" vajadzīga? Galu galā mēs varam vienkārši vienoties un sadarboties ar citām civilizācijām tehnoloģiju apmaiņas jomā," Saimons visu mūžu bija tirgotājs un prata vest sarunas ar jebkuru.

– Puiši, jūs nopietni, tā ir universāla maldināšana, kas tie par citplanētiešiem? – Alekss nevarēja saprast, vai viņa kolēģi joko, vai arī viņi patiešām uzskatīja ziņas par nopietnām. – Jā, ja citplanētieši varētu lidot uz mūsu Zemi, viņiem nebūtu par ko ar mums runāt, jo viņu tehnoloģija būtu desmitiem reižu vēsāka un viņu ieroči simts reižu jaudīgāki. Mēs vēl neesam spējuši tikt tālāk par Einšteina teoriju un pārvarēt gaismas ātrumu...

"Bet ir tik daudz pierādījumu par viņu klātbūtni uz Zemes, varbūt viņi nemaz nav ļauni, viņi tikai pēta mūs kā truši," smējās Lorencs.

– Aleks, rīt tev būs lieliska iespēja visus savus jautājumus

uzdot pašam Stokkeram. Jūs un mani uz konferenci ir nosūtījuši izdevniecības Space News redaktori. Esmu jau pabeidzis iepriekšēju reģistrāciju. Tagad nosūtīšu saiti uz konferences programmu, kur jau iepriekš varat noformulēt jautājumus. Es jau biju vienojusies ar priekšniecību, tā bija viņu ideja, tikai vajadzēja viņiem iepazīstināt ar kandidātiem komandējumā, es zinu, ka jūs vienkārši nevarat palaist garām šādu notikumu!

Konferenču zāle bija piepildīta ar cilvēkiem ar nozīmītēm, kas visi izskatījās līdzīgi: balta augšdaļa, melna apakšdaļa; un visi ir dažādi: melnie, baltie, ķīnieši, arābi, vīrieši, sievietes, frīki – lai nu kurš te bija... Pa perimetru ir neticami daudz visu iespējamo kameru un visas ir fokusētas uz skaļruni. Dens un Alekss ne ar ko neatšķīrās no šī puļa: balta augšdaļa, tumšs dibens un nozīmīte uz krekla. Kopā ar viņiem bija Space News operators.

Noskanēja zvans, diktors lūdza klusēt un iepazīstināja ar runātāju. Uz tribīnes iznāca kāds gados vecs vīrietis, ap septiņdesmit, pilnīgi pelēks, bet ar izcilu, gandrīz militāru izturēšanos. Melnais uzvalks viņam lieliski piestāvēja. Kādu iemeslu dēļ Alekss atcerējās vecu filmu no pagājušā gadsimta: "Vīrieši melnā". Viņš domāja, ka tagad tas vectēvs ar viņiem runās, un tad viņš uzliks melnas brilles, izņems neirolizatoru, un visi aizmirsīs visu un dzīvos kā agrāk, bez citplanētiešiem. Smieklīgs salīdzinājums. Stokkers bija vidēja auguma, plāni sirmi mati glīti nogludināti, plānas lūpas saspīestas un grumbas liecināja, ka, ja viņš kādreiz smaidīja, tas nekādā gadījumā nebija bieži. Visvairāk pamanāmas bija acis, nedaudz slīpas,

mongoloīdas, tumši brūnas, gandrīz melnas, ļoti dziļas, un, ja viņš pievērsa skatienu kādam, likās, ka tas ir Kaa boa, kas skatās uz savu upuri. Skatiens ir dziļš, pārlicināts, skenē visu apkārtējo. Kopumā nebija nekā līdzīga trakajam maniakam profesoram vai ārpātīgajam ķēmam, ko Alekss cerēja ieraudzīt.

Stokker atbildēja uz visiem jautājumiem pārlicinoši, kompetenti un ar pārsteidzošu emocionalitātes trūkumu. Nekādas apsūdzības, nīrgāšanās vai joki nevarēja viņu sadusmot. Un, ja konferences pirmā stunda pagāja paspārnē: “Kādas muļķības tu mums te stāsti?”, tad otrā stunda kļuva par īstu cilvēka prāta transformāciju. Pasaulē atzītā praktiskā fizika neapstrīdami pārlicinātais tonis, faktu un zinātniskās terminoloģijas meistarība darīja savu. Dedzīgāko teorijas piekritēju nostāja: “Mēs esam vieni Visumā” ir mainījusies uz pozīciju: “kāpēc ne, viss, kas var būt, var būt.” Un pat Alekss otrās stundas beigās nodomāja: "Varbūt neesmu pietiekami rūpīgi izpētījis visus jaunākos zinātniskos darbus un atklājumus, varbūt esmu kaut ko palaidis garām?"

Un tomēr viņš konferencē uzdeva savus jautājumus. Pirmais bija tīri zinātnisks, fizisks, balstīts uz Einšteina likumiem un Ciolkovska pieņēmumiem, kurš starpplanētu ceļošanā saskatīja “milzīgu problēmu”. Visas konferences laikā nebija neviena zinātniska jautājuma, tāpēc Aleksam šķita, ka Stokkeram bija nedaudz garlaicīgi. Izdzirdot ieteikumu par “zem telpiskā tunēļa”, profesors atdzīvojās:

– Uz Zemes jautājums par kustības ātrumu kosmosā īsti nav

atrisināts. Un zemes fiziķim tas ir izaicinājums, kāds iepriekš nav bijis. Neatkarīgi no tā, vai citplanētieši problēmu atrisināja ar “tārpu cauruma” palīdzību, vai arī izdomāja kaut ko fantastisku mūsu zinātnei, jums un man ir jānoskaidro, tāpēc mēs esam zinātnieki. Atstājiet savus kontaktus moderatoriem, es pieņemu darbā fiziķus šīs problēmas izpētei.

Aleksu pārsteidza šī atbilde un visi viņa mēģinājumi attēlot starpzvaigžņu lidojumus komiskā gaismā un citplanētiešus kā “ietekmējamu cilvēku iztēles augli”, tika sagrauts piedāvājumā piedalīties masu muļķošanā.

Konference atstāja neizdzēšamu iespaidu arī uz Denu, viņš no sarkastiskām diskusijām par Zvaigžņu kariem pārcēlās uz citplanētiešu pārstāvju izpētes jautājumiem un tik ļoti aizrāvās ar to, ka arī saņēma piedāvājumu no Stokker, tikai par apmeklējumu un iespējamo darbu muzeja laboratorijās; citplanētiešu artefakti.

Trešā nodaļa. Mēs devāmies uz muzeju un nonācām laboratorijā

Kanāla Internacional reitingi mēneša laikā pieauga simts reizes. Programmas par citplanētiešiem saņēma miljoniem skatījumu. Tie ir tulkoti lielākajā daļā pasaules valodu. Parādījās daudz blogeru un visdažādāko speciālistu, kuri analizēja visus sniegtos faktus. Internetā parādījušies visu virzienu frīki. Informācijas straume kļuva nepārvarama. Protams, starp šo aizsprostu bija saprātīgas domas, kompetentas analīzes un pamatojumi, un pat pierādījumi dažu artefaktu nepatiesībai, taču šo dzīvinošās patiesības plūsmu pārpludināja bezgalīga nekompetences un iedomības putra.

Reizi nedēļā televīzijā sāka parādīties raidījums, kurā cilvēki ar dažādu zinātnes jomu zinātnieku pilnvarām pētīja kādu citplanētiešu civilizāciju darbības aspektu. Pusstundu tika demonstrēta "it kā zinātniska" dokumentālā filma, kurā tika runāts par kosmosu, planētām, asteroīdiem, dzīvi ārpus Zemes un Discovery formātā tika veikta analīze.

Alekss sāka interesēties par cilvēkiem, kas piedalījās filmēšanā, un sāka pārbaudīt viņu identitāti, taču viņš bija ļoti vīlies: lielākā daļa "zinātnieku" izrādījās vienkārši aktieri.

– Kas pie velna? "Kas notiek," jauneklis prātoja.

Kopš konferences ir pagājušas divas nedēļas. Alekss un

Dens vienojās pavadīt dažas dienas uz sava rēķina pēc satelīta piegādes un doties uz artefaktu muzeju. Dens arī nolēma pieteikties meistarklasei vienā no muzeja laboratorijām. Viņa galvenais darbs bija vielu ķīmiskās īpašības un to izmantošana, lai uzlabotu materiālu fizikālo noturību kosmosā, tas ir, pēc specialitātes viņš bija vairāk ķīmiķis nekā fiziķis, tāpēc viņu vairāk interesēja jautājumi par esošo ķīmisko sastāvu, artefakti un vai šīs tehnoloģijas varētu nodot, lai radītu materiālus nākotnes kosmosa stacijām. Aleksu interesēja jautājums par iespēju principā ceļot starp zvaigznēm.

Jaunieši neticēja citplanētiešu iebrukumam, taču, ja Alekss devās uz muzeju ar mērķi atjaunot taisnīgumu un atmāskot valdības uzņemtos melus kaut kādiem saviem mērķiem, tad Danu sazvērestības teorijas principā neinteresēja. , viņš devās apskatīties, kas tas ir par paveikto un vai nākotnē būs iespējams izmantot kādus jaunus ķīmiskos savienojumus. Šeit parādījās viņa ambīcijas. Viņš vienmēr sapņoja izveidot kaut ko jaunu, pielikt savu vārdu kādam patentam, saņemt balvu, kļūt par slavenību, vadīt lielu laboratoriju, un jautājuma morālā puse viņu īpaši netraucēja.

Alekss nez kāpēc šo notikumu ņēma ļoti pie sirds. Viņš nesaprata, kas tieši, bet kaut kas viņu nobiedēja par šādu valdības rīcību. Viņš nekad nav interesējies par politiku, nesekojis vēlēšanām un nepievienojās nevienā kustībā vai partijā. Pandēmijas laikā es neticēju draudošajiem draudiem, bet kā studentam man bija pienākums vakcinēties. Tad jaunībā viņš

tam nepiešķīra lielu nozīmi un darīja tikai to, kas deva viņam iespēju sasniegt savus mērķus, proti: absolvēja universitāti, varēja pārvietoties pa valsti un iegūt darbu prestižā uzņēmumā. laboratorija. Tad viens pēc otra izcēlās militāri konflikti, sāka atklāties stāsts par pandēmiju, informatīvā telpa vienkārši tika pārņemta ar diametrāli pretējiem faktiem un viedokļiem. Un kaut kur patiesībā gāja bojā cilvēki un sprāga čaulas... Tad Alekss nodomāja: “Mums ir jāizpēta kosmoss pēc iespējas ātrāk, lai visu Zemes negatīvo enerģiju varētu novirzīt bezgaisa telpas bezdibenī. Acīmredzot mūsu planēta ir kļuvusi par mazu tik daudziem cilvēkiem, mums jālido uz Marsu! Kādreiz bērnībā viņš to dzirdēja no sava tēva, un tagad šī ideja aizņēma zinātnisko pasauli, tāpēc Alekša zināšanas un enerģija atrada pielietojumu vienā no ļoti prestižajām laboratorijām satelītu konstruēšanai un palaišanai uz Marsu.

Bija sestdiena. Viņi ar ātrvilcienu devās uz Sundance, kur noīrēja automašīnu un brauca uz muzeju. No attāluma viņi redzēja slaveno Velna torni, kā arī milzīgu sastrēgumu, kas stiepās vairākus kilometrus. Ļoti drīz viņi saprata, ka doma apmeklēt muzeju ir, maigi izsakoties, nepārdomāta. No ieejas divu kilometru garumā stiepās vairāku simtu automašīnu rinda, un abās ceļa pusēs bija uzceltas simtiem telšu, starp kurām skraidīja dažādu tautību cilvēki. Jaunieši bija satraukti. Dens sāka googlēt situāciju, devās uz muzeja vietni un izlasīja sludinājumu: “Reģistrācija muzejam un biļešu iegāde ir pieejama DWA aplikācijā, caur kuru var arī dalīties ar informāciju,

faktiem, artefaktiem, uzdot jautājumus un aizpildīt veidlapu. pieteikties darba vietai muzejā vai laboratorijā . Saite uz pieteikumu ir zemāk. Varat arī lejupielādēt lietojumprogrammu, izmantojot QR kodu. Alekss zvērēja, jo viņi to visu varēja darīt mājās un netērēt tik daudz laika bezjēdzīgam ceļojumam.

Jaunieši klejoja uz Torņa pusi ar domu vismaz pieskarties dīvainā formā sastingušajai klintij, taču pat šeit viņi bija vīlušies, jo visas pieejas burtiski bija noklātas ar tūristiem. Nebija ko darīt, viņi negribēja uzreiz doties prom, un viņi apsēdās uz liela akmens netālu no ieejas laboratorijā.

Dens savā viedtālrunī instalēja DWA lietotni un sāka aizpildīt veidlapu, lai apmeklētu laboratoriju. Viņš norunāja tikšanos muzejā trešdien pulksten 15.00.

Alekss, kam nebija ko darīt, nospieda visas lietojumprogrammas pogas. Vienā no apakšizvēlnēm viņš pat neatcerējās, kurā, parādījās poga “Sazināties ar Dr. Stokker”. Alekss noklikšķināja, bet tā vietā, lai piezvanītu, tika atvērta veidlapa, lai aizpildītu pieprasījumu, un viņam bija jāuzraksta jautājošās personas vārds un uzvārds, kā arī savienojuma problēmas būtība.

– Nu jā, krāpniecība ir domāta piesūcekņiem! Rakstam: ALEKSS RUBINSTEINS...GRIBU UZ LABORATORIJU,” smējās jaunieši. Nolēmām pusstundu izbaudīt dabu un doties atpakaļ uz pilsētu.

Aleksa telefons iezvanījās:

– Sveiks, Aleks Rubinštein?

– Jā, ar ko man tas ir?

– Dr Stokker, vai jūs gribējāt apmeklēt laboratoriju? Kad jums būs ērti ierasties?

Tas bija tik negaidīti, ka Alekss palika bez vārda un Dens nokrita no akmens.

– Ale, vai tu mani dzirdi?

– Jā... jā, es... esam jau pie laboratorijas, gribējām apmeklēt muzeju, bet pieraksts ir nedēļu iepriekš. Piedod, es negribēju tevi apgrūtināt par sīkumiem,” Alekss nespēja atgūties no šoka. Uztvērējā atskanēja klikšķi, tad atskanēja taustiņu nospiešanas skaņa, it kā kaut kas tiktu pārslēgts, un klusums. Alekss domāja, ka Stokers ir nolīcis klausuli, bet pēkšņi atskanēja balss:

– Jā, es tevi redzu, ej uz sānu durvīm ēkas kreisajā pusē. Viņi tevi ielaidīs un vedīs pie manis. Jums ir paveicies, es apstājos burtiski uz stundu.

Arī Dens nevarēja izrunāt ne vārda: uz ceļa bija vairāki simti automašīnu, cilvēki dzīvoja teltīs netālu no muzeja, un kaut kādā brīnumainā kārtā viņi tagad nokļūs svētajā vietā. Neticēdams šādai veiksmei, viņi traucās uz sānu durvīm. Tur viņus sagaidīja meitene baltā halātā:

– Alekss Rubinšteins?

– Jā, un Dens Lencs, mēs esam kopā.

– Jā, viņi man teica, seko man.

Viņi gāja pa gaiteni līdz liftam, kas apmeklētājus nedaudz pārsteidza, jo pēc izskata ēka bija knapi divus stāvus augsta. Tad viņi saprata, ka lifts brauc lejā. Meitene ievēda viņus birojā, kur

Stokker sēdēja pie galda ar daudzām mēģenēm.

– Paldies, Helēna, šodien ķeries klāt savām lietām. Kas attiecas uz 2. un 5. eksperimenta rezultātiem, zvaniem man, centrs ļoti gaida rezultātus, un es ļoti ceru, ka jūsu minējumi izrādījās pareizi, un mēs beidzot varēsim mainīt nepareizo šūnu dališanos, un tad mēs palēnināsim novecošanās procesu.

– Sveiki, jaunieši! Jums ir paveicies, ka šodien piestāju, lai pārbaudītu eksperimentu gaitu, un man ir maz laika, lai sazinātos ar cilvēkiem, kuriem zinātne nav sveša. Jūsu raksti par “mūžīgā” pavadoņa izstrādes problēmu, kā arī meteoroloģiskie novērojumi par klimata izmaiņām uz Marsa nebūt nav slikti. Zinu, ka tikko pabeidzāt jauna universāla Marsa pavadoņa būvniecību, tā palaišana, ja nemaldos, paredzēta septembrī. Es ļoti vēlētos apmeklēt tās atklāšanu. Izrakstīt ielūgumu?

Jaunieši piekrītoši pamāja ar galvu.

– Es zinu, Den, ka jūs strādājat pie materiālu izturības problēmām. Jūs, tāpat kā alkīmiķis, meklējat noslēpumu, kā vienkāršus ķīmiskos elementus pārveidot par ideālu vielu, kas ir slavējama. Kad atradīsi formulu, dari ziņu, es palīdzēšu tev kļūt bagātam un slavenam,” Stokers pasmaidīja.

Jaunieši paskatījās uz profesoru un atvēra muti kā zivs, bet nezināja, ko teikt. Acīmredzot Stokkers bija apmierināts ar iespaidu, ko viņš atstāja. Viņš atkal pasmaidīja un turpināja:

– Seko man. Muzejs ir ļoti liels, lai apskatītu visus eksponātus, un pat mēnesi ir par maz, lai noklausītos visus pierādījumus. Bet muzejs ir skatītājiem, iespaidojamiem cilvēkiem, ar vai bez

vidējās izglītības... Es redzu sev priekšā zinātņu kandidātus, vai ne? Piedāvāju nelielu ekskursiju pa laboratoriju. Šis centrs nodarbojas ar kosmosa objektu izpēti no to ķīmiskā sastāva un izcelsmes viedokļa. Šeit strādā biologi, ģeologi, ķīmiķi, fiziķi un astronomi. Ir arī atsevišķa observatorija, taču šī ir paredzēta neatlaidīgākajiem. Starp citu, šeit ir daudz ļoti interesantu paraugu no Marsa,” Stokers vēroja Aleksa reakciju, taču viņš tikai nobolīja acis un sekoja profesoram kā nokaujāmajam upurim. Dens beidzot nāca pie prāta un pagrieza galvu uz visām pusēm, lai neko nepalaistu garām. Viņi ar liftu uzkāpa uz otro stāvu, izgāja lielā zālē, kuras centrā atradās liels stends ar kamerām un lielu skaitu pogu. Ik pa laikam darbinieki piegāja pie viņa, nospieda kādas pogas, kaut ko ielika vai paņēma no kamerām. Pa zāles perimetru atradās stikla kastes ar dažādiem mērinstrumentiem un dīvainām ierīcēm. Katrā kastē atradās cilvēki, kas strādāja ar kādiem priekšmetiem vai vielām. Stokers arī pienāca pie stenda, nospieda pogu un kaut ko teica. Pēc pāris minūtēm pie viņiem piegāja apmēram piecdesmit gadus vecs vīrietis ar brillēm un paspieda profesoram roku:

– Sveiki! Man likās, ka tu šodien strādāji ar Helēnu, viņa bija ļoti pacilātā noskaņojumā, šķiet, ka viņai izdevās paveikt brīnumu!

– Nesteigsimies, Ričard. Tā būs liela uzvara mums visiem, gaidīsim. Es atvedu jums jaunus piekritējus apstrādei, puīši ir ļoti perspektīvi, mēģiniet viņus pievērst mūsu ticībai.

– Jā, Obi Van!

– Kad esat pabeidzis ekskursiju, ļaujiet viņiem pastaigāties pa muzeju pa jūsu ieeju. Es iesaku jums izmantot kompleksu “Mars Attacks”, jūs to nenožēlosit. Ja puisi piekrīt stažēties jebkurā iestādē, uzrakstiet viņiem caurlaidi un pastāstiet man, kāda specializācija viņus interesē. Atcerieties, ka, strādājot pie mums, varēsiet apmeklēt muzeju bez maksas un bez iepriekšēja pieraksta,” Stokers smējās, “Es iešu, Ričard.” Darbības kā vienmēr pirmdienās, izmantojot tālummaiņu. Es šodien lidoju uz Ženēvu. Nu, ceru, uz drīzu tikšanos,” profesors uzsita puisiem pa plecu, paspieda Ričarda roku un aizgāja.

Dens un Alekss bija pārliecināti, ka atrodas zinātniskajā Disnejlendā, viņi nekad nebija tik lieliski pavadījuši laiku. Viņi redzēja tik daudz interesantu eksperimentu un pētījumu, ka viņiem griezās galva. Galu galā viņi vienojās rīt padomāt un pierakstīt, kurā virzienā viņi vēlētos mācīties.

Arī muzejs izrādījās bumba. Tā bija Disnejlendas tikšanās ar Holivudu. Komplekss bija milzīgs, daudzas vietas joprojām bija tukšas, taču darbs tur norisinājās, un tas skaidri parādīja attīstības perspektīvas. Kinoteātris deva iespēju justies bezsvara stāvoklī un virtuāli kontaktēties ar citplanētiešiem. Kopumā mēnesis, apmeklējot šādus izklaides pasākumus, un jūs būsiet stingri pārliecināts, ka citplanētieši ir mūsu vidū un gatavojas kolonizēt Zemi.

Tomēr Aleksu vajāja doma: vai šeit ir kādi īsti zinātnieki? Vai varbūt tas viss ir tikai Holivudas produkts...

Ceturrtā nodaļa. Dzīve nebūs tāda pati

Dens izvēlējās sev laboratoriju, kas nodarbojās ar dažādu nezemes izcelsmes materiālu izpēti. Faktiski šeit viņi pārbaudīja dažādu objektu vraku, kas bija pakļauti skābēm, augstai un zelai temperatūrai, spiedienam un starojumam. Kā izpētes objekti tika izmantoti gan meteorītu fragmenti, gan atlūzas no dažādu katastrofu un avāriju vietām. Faktiski tika sastādīts detalizēts ietekmes apraksts un izsecinātas jauno materiālu īpašības, kas veidojās vides ietekmē. Laboratorija bija daļa no ļoti ienesīga komercuzņēmuma, kas saņēma pasūtījumus, lai izveidotu materiālus ar noteiktām īpašībām. Ķīmiķi darīja savu iecienīto lietu, sajaucot savā starpā dažādas vielas, pakļaujot tās vajadzīgajai ietekmei, un beigās viņi saņēma vēlamu vielu un “zelta dušu”. Denam tas bija tikai sapnis. Un vienīgais, kam šeit bija kāds sakars ar kosmosu, bija laboratorijas nosaukums.

Alekss koncentrējās uz akmeņu un atmosfēras izpēti, kas ieradās no Marsa. Ļoti ātri viņš saprata, ka viņam ir darīšana ar īstiem zinātniekiem, un tas viņu traucēja visvairāk.

Jaunieši praktiski nesatikās no viņu izvēles brīža. Viņu retie kolēģi strādāja savā pamatdarbā, taču gan viens, gan otrs zaudēja lielu interesi par to. Un viņu saruna savā starpā nevedās.

Dens bija pilnībā iegrimis jaunu materiālu izpētē un izstrādē un gatavojās šeit rakstīt atkāpšanās vēstuli, tiklīdz viņam tika saskaņota vakance laboratorijā.

Alekss nespēja atslābināties no izpētes kompleksa dīvainības, kur katrā vārdā bija kaut kas kosmisks, bet patiesībā visi nodarbojās tikai ar zemes komercpasūtījumiem, kuri, lai arī bija saistīti ar zinātņi, acīmredzami nebija nepasaulīgi.

Alekss iedziļinājās Marsa pētījumos un tajā pašā laikā pārlasīja visus jaunākos rakstus par starpplanētu lidojumu tēmu, atrada visus pieejamos darbus šajā jomā, kā arī pārlasīja visus Stokker darbus un beidzot pārliecinājās ka nav svešu draudu, ja vien uz zemes nokritīs cits meteorīts. Viņu ļoti ieinteresēja doktora Stokera “marsiešu” raksti, kurš arī uzskatīja, ka šī planēta ir piemērota dzīvošanai, vismaz rūpnieciskai ražošanai Zemei. Alekss nevarēja koncentrēties tikai uz zinātnisko darbu. Viņu vajāja kāds noslēpums, kas bija paslēpts aiz visa šī “Operācijas kupola”. Viņš redzēja, ka tur ir vesels stāvs slepenu laboratoriju, kurām vienkāršiem cilvēkiem nebija piekļuves. Tur strādāja meitene, kura viņus satika pirmo reizi. Viņam šķita, ka viņa strādā pie kaut kā patiesi svarīga cilvēcei, nevis tāda komerciāla projekta kā Dens, bet kaut kas, kas palīdzētu cilvēkiem kopumā. Alekss vairākas reizes mēģināja iekļūt šajā ēkas daļā, taču katru reizi, kad viņš piedzīvoja fiasko, visur bija kodētas slēdzenes, pirkstu nospiedumu autentifikācija vai noteiktas atslēgas. Viņš pāris reizes tikās ar Helēnu un mēģināja uzsākt sarunu par viņas pētījumu, taču viņš nekur netika.

Alekss kļuva apsēsts ar Stokkeru. Viņš meklēja visus ar viņu saistītos materiālus, pētīja to organizāciju darbību, kurās viņš bija biedrs, un brīdī, kad viņam skaidri šķita, ka Stokkers ir

“vispārējs ļaunums”, viņš neizbēgami saskārās ar faktiem, kas neatbilst kopējā attēlā.

Otrs Aleksa hobijs bija emuārs “Universal Deception”, kurā viņš debatēja ar “partijas līniju” par citplanētiešu iebrukumu. Ja pirms gada kāds viņam būtu teicis, ka nodarbosies ar tādām muļķībām, viņš būtu iesplāvis viņam sejā. Tagad viņš nopietni apspriež, kāda forma ir citplanētiešu kuģim un kā tie izskatās. Viņa emuārs ātri pacēlās uz augšu, tēma bija ļoti populāra, un fakts, ka viņš bija doktora grāds un praktizējošs fiziķis, kas tieši saistīts ar kosmosa tehnoloģijām, padarīja viņa materiālus īpaši lasāmus. Aleksu sāka uzaicināt uz dažādiem sarunu šoviem par šo tēmu. Reiz viņu pat intervēja Daily Mail korespondenti. Pamatdarbs gāja uz leju, viņš tika noņemts no projekta vadītāja un tagad tika uzskaitīts kā parasts dizainers, taču darbā parādījās ārkārtīgi reti un viņam tika piedāvāts atkāpties pēc paša vēlēšanās. Emuārs un televīzija ienesa pietiekami daudz ienākumu, lai vispār nebūtu jāstrādā. Taču nauda Aleksu īpaši neinteresēja, emuāra mērķis bija atmākot “Operation Dome”, pierādīt, ka tas viss ir meli, taču katru dienu šī cerība izgaiss, jo pat ievērojami zinātnieki agrāk vai vēlāk apklusa, vai, kas nav skaidrāks, pārgāja uz iestāžu oficiālo nostāju.

Alekss izsekoja visām Stokker kustībām un apmeklēja visus pasākumus, kuros viņš parādījās. Viņš mēģināja publiski atmākot profesoru kā melus vai vienkārši radīt skandālu. Tajā pašā laikā viņš rakstīja rakstus visos zinātniskajos žurnālos.

Aleksa popularitāte pieauga. Jā, viņš nebija viens, bija arī

citas šokējošas personības, taču tās bija tik neadekvātas, ka noteikti nebija vērts ar viņām apvienoties cīņā “pret universālo ļaunumu”. Laika gaitā Alekss sāka pamanīt, ka viņam un Stokeru ir daudz kopīga: no ģērbšanās veida līdz ieradumam "bombardēt pretinieku ar zinātniskiem terminiem". Viņu zinātniskā darbības joma bija saistīta ar kosmosu, un viņi abi uzskatīja Marsu par ļoti daudzsoļošu planētu. Citos apstākļos Alekss noteikti būtu kļuvis par tik izcila profesora atdevīgāko studentu, taču, ņemot vērā informāciju par viņa darbību, tas nebija iedomājams.

Ja Aleksam jautātu: "Kāpēc jūs dzenat šo cilvēku pa visu pasauli?" – Viņš nebūtu atradis, ko atbildēt. Bet ar katru dvēseles šķiedru viņš juta, ka šeit ir kāda superietekmīga organizācija, piemēram, jaunie "mūrnieki", kas veido jaunu pasaules kārtību, un nez kāpēc ļoti gribēja to apturēt, jo viņa personīgās ambīcijas. vēlējās "padarīt pasauli labāku", nevis izsist to no sliedēm ar citplanētiešu tvaika veltni.

Piektā nodaļa. Popularitāte var būt liktenīga

Popularitāte Aleksam nenāca vienam, viņš laiku pa laikam sāka saņemt draudus. Viņš vairākas reizes saņēma zvanus, pieprasot slēgt savu emuāru. Viņa automašīnai stikli izsisti divas reizes un dzīvoklim vienu reizi. Iespējams, tam jaunekli vajadzēja nobiedēt, taču tā vietā, lai baidītos, viņš kļuva pārliecināts, ka patiešām var kaut ko mainīt.

Pēc kārtējā draudu zvana viņš atgriezās mājās no sarunu šova un dzīvokļa durvju priekšā ieraudzīja Kešai ļoti līdzīga kaķa līķi, pareizāk sakot, nolēma, ka tas ir viņa Nevainīgais. Mans kakls bija sauss, rokas bija nosvīdušas, un mans ķermenis sāka trīcēt. Durvis nebija cieši aizvērtas. Grūti pateikt, cik ilgi viņš stāvēja šādā stāvoklī. Kad emocijas norima un parādījās saprāta mirdzumi, viņš izņēma telefonu un izsauca policiju. Viņš apsēdās uz kāpnēm, salika galvu rokās un sēdēja tur, līdz ieradās policisti. Kad visi kopā iegāja dzīvoklī, viņus dzīvus un neskartus, acīmredzot tikko pamodušos, sagaidīja Inokentijs, un uz galda gulēja zīmīte: "Šis bija pēdējais brīdinājums!" Uzraksts bija salīmēts no burtiem, kas izgriezti no avīzes, un, protams, tajā nebija nekādu pirkstu nospiedumu.

Kopš neveiksmīgās konferences ir pagājuši vairāki mēneši, un Aleksa dzīve ir apgriezusies kājām gaisā. Viņš zaudēja

savu iecienīto darbu, pārstāja interesēties par zinātni un pilnībā iegrima politikā. Un pēc pēdējiem draudiem viņa morāle pilnībā pasliktinājās. Uz galda bija sakrautas viskija pudeles, dzīvoklis nebija tīrīts, uz rakstammašīnas stāvēja kaudze ar neizmazgātu veļu, izsalkušais kaķis skumjām acīm skatījās uz savu saimnieku un ik pa laikam žēli ņaudēja. Trīs nedēļas pagāja ar devīzi "Apakšā". Retajās stundās, kad alkohols no organisma bija daļēji iztvaikojis, Alekss devās uz veikalu, lai ar pēdējo naudu nopirktu pārtiku sev un Kešai. Tad viņš ar kaķi sēdēja kopā pie galda un debatēja par zinātniskām tēmām, pareizāk sakot, Alekss mēģināja kaķi par kaut ko pārliecināt, un viņš uzmanīgi klausījās, ēda un ik pa laikam ņaudēja. Tas viss turpinājās līdz brīdim, kad alkohola koncentrācija kļuva ļoti augsta un Alekss atkal ienira sapņu pasaulē.

Otrdienas rītā zvanīja telefons. Alekss tik tikko atvēra acis, viņš bija šausmīgi izslāpis. Viņš piecēlās, ejot pa virtuvi, paņēma tējkannu ar ūdeni un sāka alkatīgi dzert. Atkal atskanēja durvju zvans. Viņš negribīgi gāja, lai to atvērtu. Durvju priekšā viņš iekāpa kaut ko slapjā, saprata, ka tas ir Kešas pārsteigums, zvērēja un ielaida apmeklētāju.

– Labdien, man vajadzīga tava palīdzība! – Lorencs, viņa bijušais padotais no laboratorijas, stāvēja uz sliekšņa.

Ar žestiem ievēdot viesi mājā un norādot uz pelķi, Alekss ieklīda istabā un sabruka uz dīvāna.

– Ak Dievs! Viņi man teica, ka jūs esat "nogulsnēts", bet es, protams, to negaidīju. Tu smird šausmīgi, vai te kāds nomira?

– Jā, Alekss Rubenšteins, daudzsološs jaunais zinātnieks, kurš mūs pameta nelaikā. Hei, vai tev ir ko dzert?

– Nu, ja tu joko, tas nozīmē, ka nav nemaz tik slikti. Jūs esat pilnībā pametis savu emuāru, bet visa laboratorija ir to abonējusi. Atgādināšu, ka mūsu tur ir divdesmit miljoni, visi gaida jaunus rakstus un atklāsmes! Ir kļuvis ļoti skumji dzīvot bez tevis, tāpēc atgriezies.

"Paldies, protams, bet jūsu labais garastāvoklis var man maksāt dzīvību."

"Nu, tā kā jūs jau esat liķis, tam nevajadzētu jūs nobiedēt." Un, ja jūs domājat par to, kam jūs varat nopietni iejaukties savā zinātniskajā un izklaides saturā, lai nopietni atņemt savu dzīvību. Bet jūs noteikti varat uzmundrināt draudus. Jūs nezināt nekādus valdības noslēpumus, jūs nedraudat politiķiem ar apsūdzošiem pierādījumiem, jūs, tā teikt, esat stand-up komiķis no zinātnes. Jūs nododat cilvēkiem sarežģītu informāciju pieejamā un saprotamā veidā ar humora izjūtu. Jums vajadzētu piešķirt balvu par apgaismību, nevis slepkavību. Un pat tad, ja draudi ir nopietni, tu nekad nezini, cik psihologu ir apkārt, tad vēl jo vairāk tev vienmēr jābūt redzeslokā, lai viņiem būtu grūti un neizdevīgi tevi izņemt. Tātad jūs vienkārši vienkāršojāt viņu uzdevumu, atkāpjoties un atņemot cilvēkiem ticību jūsu sludinātajai gaišajai nākotnei.

–Esi atnācis man mācīt morāli vai ir ko darīt?

– Jā, ir kāda lieta.

Lorencs ieslēdza klēpj datoru, atvēra zīmējumu un norādīja uz

problēmas bloku.

– Šeit nav iespējams pieslēgt satelītus. Es piezvanīju Danam, lai saņemtu padomu par labākajiem materiāliem, ko izmantot dokstacijā, bet viņš kļuva par īstu pārdevēju! Iedomājieties, viņš man lika nosūtīt oficiālu pieprasījumu, un viņi strādās pie mūsu problēmas pēc iepriekš saskaņota cenrāža! Nu, mēs kaut kā izdomājām materiālu, bet savienojums vienkārši nedarbojas, varbūt es jums to nosūtīšu, kā jūs domājat? To vajadzētu sākt ražot piektdien, bet mans celtniecības komplekts nedarbojas.

– Labi, noņem, es paskatīšos, tikai nedaudz vēlāk man dauzās galva. Vai jums nav analgin? Derētu arī pudele alus. Klausieties, aizņemties divsimt dolāru, es jums atmaksāšu pēc nedēļas.

Lorencs izņēma viedtālruni:

– Iesim QR. Gatavs, pārsūtīts. ES uz tevi paļaujos. Un iztīriet šeit visu, vismaz atveriet logus. Es nezinu, vai kāds nogalinās jūs vai jūsu kaķi, bet jūs abi drīz mirsit no skābekļa vai pārtikas trūkuma.

Lorencs aizgāja. Alekss lēnām piecēlās un devās uz vannas istabu. Tas, ko viņš redzēja spogulī, bija pretīgi. Viņš nomazgāja seju, ar ilgām paskatījās uz skuvekli un devās uz veikalu. Sākumā bija domas Kešai nopirkt piecas viskija pudeles un pārtiku. Bet nez kāpēc manā acu priekšā parādījās Lorenca dzīvespriecīgā, veselīgā seja. Alekss tiešām saprata, ka ir vājš un tik viegli var tikt izsists no ceļa. Pašnicinājuma sajūta nebija patīkama, taču tieši tas deva impulsu un vēlmi atgriezties īstajā dzīvē. Viskija vietā viņš iegādājās pārtikas preces, kaķu barību un

skūšanās putas. Pēc tam viņš piezvanīja klīringa uzņēmumam un pasūtīja visaptverošu tīrīšanu. Atbraucis mājās, viņš atvēra visus logus, iepriecināja Kešu ar pilnu bļodu, iztīrīja tualeti, izņēma peļķi, ieprogrammēja trauku mazgājamo mašīnu un veļasmašīnu, noskuja, nomazgājās un pilnībā saveda sevi kārtībā. Kamēr klīringa meitenes darīja savu, Alekss paņēma savu klēpj datoru un devās uz kafejnīcu pāri ielai. Viņš mēdza šurp ierasties bieži, un saimnieks viņu ļoti sirsnīgi sveicināja, sūdzēdamies par ilgo prombūtni.

Vispirms Alekss apskatīja ziņas, pārlicinoties, ka viņa prombūtnes laikā citplanētieši nav sagrābuši Zemi un nekas ārkārtējs nav noticis. Pēc tam viņš atvēra savu emuāru un ievietoja īsu ziņu par savu atgriešanos un sāka pārbaudīt savu e-pastu. Bija divi nokavēti ielūgumi uz izrādi un viens, uz kuru viņš vēl varēja paspēt, un tas bija ļoti noderīgi, jo trīs nedēļu laikā viņa finanses bija sasistas līdz nullei. Viņš rakstīja, ka ir gatavs piedalīties, un uzdeva dažus jautājumus par šova formātu. Tad viņš izskatīja sava moderatora vēstules: papildus aicinājumiem nekavējoties atgriezties, tajās tika izklāstītas Stokker nesenās kustības, un, kas ir interesanti, pirmdien viņam bija paredzēts lasīt lekciju Filadelfijas universitātē. Tātad, jūs varat izveidot atgriešanas grafiku:

- šodien: nāc pie prāta un atceries, ko nozīmē dzīvot realitātē;
- rīt: apstrādāji notikumus, kas notikuši trīs nedēļu laikā, apkopojiet pārskatus un publicējiet (sazinieties ar moderatoru un atgrieziet viņu darbā);

– ceturtdiena: aplūkojiet Lorenca problēmu tuvāk, sāciet to darīt jau šodien;

– piektdiena: turpini blogot, dodies uz studiju, pārrunā visas nākamās izrādes detaļas, noslēdz vienošanos;

– nedēļas nogale: dodies uz ezeru, sazvanies ar draugiem, pavadi laiku dabā, kā bērniībā kopā ar vecākiem, uzkrāt spēkus tālākai cīņai;

– Pirmdiena, 10. janvāris: doties uz Stokker lekciju;

– Otrdiena, 11. janvāris: sarunu šovs.

Tas pagaidām ir viss. Ir paredzēta atveseļošanās nedēļa. Alekss jau grasījās aizsist klēpj datoru, kad ieraudzīja, ka surogātpasts ir pilns ar vēstulēm un viņš to nebija ilgu laiku iztīrījis. Viņš atvēra mapi, visu atzīmēja un grasījās to izdzēst, kad viņa skatiens kavējās pie pazīstamā saīsinājuma DWA. Viņš atvēra vēstuli un izlasīja:

“Cienījamais Rubinšteina kungs! Aicinām uz interviju un piedalīties pieteikšanās amatam laboratorijas pētījumu un starpplanētu lidojumu problēmu risināšanas veidu izstrādes vadītāja amatam. Intervija notiks 12. janvārī plkst. 9:00 Yellowstone Laboratory adresē 827 WY-110, Devils Tower. Paņemiet līdzi savu pasi un viedtālruni ar instalētu DWA lietotni. Jūs saņemsiet kodu, lai iekļūtu ēkā, un īsas norādes par pasākumu. Ja neinteresē mūsu piedāvājums, lūdzu, atbildes vēstulē sūtiet vārdu “NĒ”. Ja Tevi interesē šī vakance, gaidām Tevi laboratorijā noteiktajā laikā.

Ar cieņu, Ričards, doktora Stokera palīgs."

Alekss saprata, ka dzīve turpinās un ir pārsteigumu pilna, taču nolēma sūdzēties par likteni:

– Lorenz, paldies, mans draugs, man priekšā ir tik daudz darāmā un perspektīvas, un es gribēju apglabāt sevi dzīvu. Es noteikti atrisināšu tavu problēmu, mans draugs, nešaubies par to.

Sestā nodaļa. Jauna dzīve

Jau ceturtdien Alekss piezvanīja Lorencam, viņi satikās un apsprieda zīmējumu, Aleksa laboja, vajadzēja strādāt, tad atlika tikai izlabot datus datormodelī un laist ražošanā.

Blogs arī kaut kā atdzīvojās. Viņu pārpludināja komentāri un vēlējumi no visas cilvēcisko jūtu paletes.

Nedēļas nogale nebija īpaši notikumiem bagāta, taču tā tika pavadīta draugu lokā un pie dabas.

Alekss nepaspēja uz Stokkera lekciju, jo viņš vienkārši gulēja visu dienu.

Izrāde izvērtās smieklīga un asprātīga, bez skandāliem. Aleksa stratēģija tagad ir mainījusies, ja iepriekš viņam šķita, ka frontālais uzbrukums ir labākais pieejamais, tad tagad viņš izvairījās no tiešas konfrontācijas ar "partijas līniju". Viņš izmantoja visus paņēmienus, lai ietekmētu pūli: nevainojami ģērbies modernā dzeltenā kreklā, perfekti iverdotiem matiem, dzirkstošu humora izjūtu, skaidru, kompetentu runu. Kopumā viņš centās iemiesot tēlu, ko Lorencs viņam radīja kā "zinātniskā stand-up komiķi". Raidījuma reitingi pieauga, un Alekss uzreiz saņēma vēl vairākus piedāvājumus, taču nesteidzās uz tiem atbildēt, jo baidījās kļūt tikai par šovmeni, neizglītotas publikas muļķi, gribēja ielauzties zinātnieku aprindās, viņš gribēja nest patiesu labumu, nevis tikai izklaidēt cilvēkus. Viņu pārņēma jauneklīgs maksimālisms. Viņš gribēja padarīt pasauli labāku.

Viņa tēvs bērniībā viņam smejojoties teica: "Jums tikai jāizdomā veids, kā nokļūt Marsā, tad jūs varat glābt Zemi." Daudzus gadus vēlāk Alekss nevarēja saprast, kāpēc un no kā glābt Zemi, viņi dzīvo lieliski! Ģimenei pēc skolas nekad nekā netrūka, viņš iestājās Hārvardā, lai studētu kodolfiziku, un pēc tam, tāpat kā viņa tēvs, sāka interesēties par kosmosu un pat pabeidza atspoles pilotu kursu. Pat tagad viņš nezināja, kāpēc lidot uz Marsu, bet viņš jūta, ka šī ir izeja. Un ko un ko glābt viņš ar katru dienu saprata arvien skaidrāk.

Iepriekš viņam šķita, ka ar "informāciju", kas nav patiesa, nav nekā slihta, jo cilvēki prot atšķirt melus no patiesības un netic visādām muļķībām. Taču pēc COVID-19 ticība saprātīgai cilvēcei izgaisa, un "Operācija Dome" apgriezta kājām gaisā visu viņa ideju par veselo saprātu. Viņš saprata, ka kontrole mūsdienu pasaulē notiek ar informācijas palīdzību un vai tā ir patiesība vai nē, nav nozīmes, jo margināla, aktīva minoritāte spēj iznīcināt vai pakļaut ja ne fiziski, tad morāli lielāko cilvēces daļu. , un tiem retajiem, kas spēj pretoties, nav resursu, lai izkļūtu no esošās situācijas. Un tomēr viņš nez kāpēc bija pārliecināts, ka ir izeja un ka tas ir saistīts ar profesoru Stokkeru... un ar kosmosu, un, iespējams, ar Marsu...

Alekss ieradās laboratorijā noteiktajā laikā. Pirmā reize, kad viņš ieradās šeit kopā ar Denu, viņam atminējās. Šķita, ka tas bija pirms simts gadiem. Dens līdz tam laikam bija kļuvis par daudzsološu uzņēmēju, un viņi gandrīz nesazinājās. Tagad šeit ir izbūvēta liela pazemes autostāvvietā automašīnām, un

cilvēku rindas ir pazudušas, jo reģistrācija bija elektroniska un efektīva skaidrošanas kampaņa savu darbu darījusi. Alekss vēlreiz paskatījās apkārt pazīstamajās vietās un devās uz ieeju. Šeit stāvēja vairāki vīrieši un sievietes vecumā no divdesmit pieciem līdz piecdesmit gadiem, acīmredzot arī ieradās uz interviju.

Tieši 9:00 no rīta saņēmu ziņu savā telefonā ar QR kodu, lai iekļūtu iekšā. Visi pretendenti lēnām devās uz konferenču telpu. Tur Alekss ieraudzīja Helēnu un Ričardu. Nez kāpēc viņš ļoti gribēja, lai viņu pieņem. Viņš noteikti zināja, ka laimīgajam, kurš ieņēma šo amatu, būs pieejamas tās vērtīgās, īstās, nekomerciālās zinātniskās laboratorijas, pieeja nopietnai zinātnei un atklājumiem. Un pats galvenais, viņš pat nezināja, kā tas notika, bet viņš ļoti vēlējās strādāt blakus viņai, noslēpumainajai Helēnai. Viņu skatieni sastapās un uz brīdi viņam šķita, ka viņu domas sakrīt.

Grupas intervija ir sākusies. Visiem pretendentiem tika izdalītas tabletes ar jautājumiem un dots laiks anketas aizpildīšanai. Pavisam bija deviņi cilvēki, visi izskatījās diezgan reprezentabli un, visticamāk, bija ar pietiekamām zināšanām atvērtajai vakancei. Bija divu veidu jautājumi: pirmie bija tikai par zinātniskām atziņām, otrie bija situācijas ar to risināšanas iespējām. Daži no viņiem Aleksu samulsināja. Tāpēc, kad sākās mutiskā intervija, viņš pilnībā zaudēja sirdi. Helēna bija kaut kur aizbraukusi un pa lielam bez cerībām tikai gaidīja beigas.

Pienāca Aleksa kārta. Ričards monotoni uzdeva standarta

jautājumus: kāpēc tev vajadzīgs šis darbs? Kā jūs varat gūt labumu no laboratorijas? Kāda ir jūsu pieredze?.. Un jauneklis viņiem atbildēja tādā pašā vienmuļā manierē. Pēkšņi kā no nekurienes parādījās Stokkers, izrādās, viņš visu šo laiku bija sēdējis stūrī, un, tā kā gaisma tur praktiski nerasniedza, viņu bija grūti pamanīt.

– Iedomājieties, ka jums ir divas vienlīdz sasniedzamas iespējas: pirmā ir pelnīt naudu (nekaitējot sabiedrībai) legālā ceļā, bet nevarēt nodarboties ar zinātni, un otrā ir kļūt par izcilu zinātnieku, iegūt izcilu laboratoriju, bet par viduvēju algu. Ko tu izvēlēšies? – jautāja Stokers.

Alekss ilgi nedomāja. Šoks par profesora izskatu pārgāja, un viņš mierīgi atbildēja:

– Man labāk patīk nauda!

Ričards pacēla acis no rakstītā un paskatījās uz jauno vīrieti.

"Paskaidrojiet savu atbildi," ieteica Stokers.

"Nauda man palīdzēs palīdzēt cilvēkiem daudz vairāk nekā zinātniska laboratorija un mana iedomība," Alekss paskaidroja.

Stokkers uzmanīgi paskatījās uz savu kolēģi, it kā viņi sarīkotu skatienu dueli. Jaunietim šķita, ka viņš tiek skenēts rentgenā, taču viņš nenovērsa skatienu.

"Labi," profesors noteica, "jūs esat pieņemts." Nāc uz laboratoriju rīt deviņos no rīta, Rihards tev pastāstīs par jaunumiem. Jā, par izmitināšanu... Būs uz brīdi jāpārvācas tuvāk darbam, kaķi var paņemt līdzi.

Stokkers aizgāja, bet Alekss nespēja noticēt šādai veiksmei

un nespēja atgūties no pārsteiguma. Frāze par pārceļšanos viņam palika pilnīgi ārpus ekrāna.

Septītā nodaļa. Zinātne vai cilvēce?

Robots satvēra Aleksa galvu. Viņu norīkoja vecā profesora laboratorijā. Viņš nekad agrāk nebija saticis šāda veida cilvēkus. Viņš bija zinātnieks līdz rokas stiepienam. Viņa galvā smadzeņu vietā bija datoru shēmas plates un sirds vietā dzelzs motors.

"Īstam zinātniekam jābūt ciniķim, pretējā gadījumā uzvarēs kaulu maiss, nevis zinātne. Ja jūs kļūsiet mīksts, jūs vairs nevirzīsiet uz priekšu, un mēs vairs neredzēsīm Einšteinus, Hogs vai Openheimerus," viņš teica.

"Vai varbūt viņi nav vajadzīgi – openheimeri," Alekss atbildēja.

Vecais vīrs viltīgi samiedza acis, sasita ar lūpām, vēlreiz paskatījās uz savu kolēģi, tēvišķīgi uzsita viņam pa plecu un sacīja:

– Jūs vēl esat ļoti jauns, tevī ir ticība brīnumiem un spēks cīnīties par taisnību. Jūs nekad nekļūsiet par īstu zinātnieku.

– Kāpēc, es gribu izmantot zinātni cilvēces attīstībai, nevis tās iznīcināšanai, kā daži.

– Tieši tā. Jūs nesaprotat galveno: zinātne ir bez sejas, tajā nav labā un ļaunā. Tas atklāj likumus, kas jau pastāv, tos nevar aizslēgt atpakaļ kastē. Kāds to tik un tā atvērs. Jums cilvēce ir pirmajā vietā, bet es zinātni lieku augstāk. Tas, ko jūsu cildinātā cilvēce deva pasaulei: kari, iznīcība, bads, slimības – tā visu to izdarīja, lai cik slikti tas būtu. Un tikai zinātne viņu pastāvīgi

izrauj no bezdibeņa. Cilvēce organizē karus – zinātne rada ieročus, kuros kari kļūst vienkārši nepraktiski nevienam ierocim, zinātne rada pretsvaru. Katra slimība ir iemesls zinātniekam izgudrot zāles. Ģenētika uzvarēja badu uz zemes. Un visu, ko cilvēkam ir devusi zinātne.

– Man šķiet, ka jūs jaucat cēloni un sekas? Ja Openheimers nebūtu izgudrojis atombumbu, mēs to nebūtu nometuši Japānā.

Profesors iesmējās. Viņa smiekli bija sirsnīgi, kā bērnam:

– Jaunekli, ja būs jāizgudro kāda tehnoloģija, tā tiks izgudrota, un nav svarīgi, vai to dara Openheimers vai kāds cits. Kodolreaktori joprojām piegādā elektrību visai planētai, bet ļaujiet man pateikt, kurš atceras zinātniekus, kuri to izgudroja? Kurš var paskaidrot, ko tieši Einšteins izdarīja zinātnes labā, bet visi zina, ka viņš staigāja bez zeķēm un skatās uz savu stulbo fotogrāfiju ar mēli. Katru dienu kāds zinātnieks izdara kādu atklājumu, miljoniem no tiem. Kāds ļauj izaudzēt lielu ražu, kāds palīdz tikt galā ar slimību, kāds sūta kuģus kosmosā, bet, kas par tādu zinātni domā – visi tajā redz tikai atombumbu un ģenētiski modificētu briesmīgu briesmoni. Ja cilvēkam ir problēmas un nepieciešama nieres transplantācija, gēnu inženierija ir laba. Bet atvainojiet: zinātnei nav sirds – tā vienkārši ir. Emocijas, kas rodas pēc zinātniskiem atklājumiem, ir atkarīgas no cilvēces. Tātad, mans uzdevums ir veikt šos atklājumus. Bet tavš, jaunais cilvēk, ir iemācīt cilvēcei tos pareizi lietot un neiznīcināt sevi.

Alekss ilgi domāja par zinātnes ētisko pusi. Drīz viņš nonāca pie secinājuma, ka zinātne kalpo tai kārtībai, kas pastāv

sabiedrībā. Jo zemāks ir sabiedrības morālais raksturs, jo bīstamāka ir zinātne. Un tomēr – bez tā progresa nav.

Alekss saņēma milzīgu prieku no saziņas ar veco vīru. Viņš pat turēja piezīmju grāmatiņu, lai ierakstītu savus izteikumus. Un, kad es izlasīju viņa jaunāko zinātnisko darbu, es vienkārši kļuva neaprakstāmi sajūsmā. Viņš savām acīm redzēja īstu teorētisko zinātni, bija klāt grandioziem atklājumiem. Lai gan starpplanētu lidojumi vēl bija ļoti tālu, profesors teorētiski aprakstīja iespējamo risinājumu problēmai, kā pārvarēt lielus attālumus caur “tārpu caurumiem” kosmosā. Praksē šī teorija vēl bija jāpēta, un tieši šim nolūkam institūts, kurā viņš savulaik strādāja, saņēma pasūtījumu noteiktas lidmašīnas uzbūvēšanai, kuras rasējumus Alekss tagad izstrādāja.

Vēl viens bonuss, strādājot laboratorijā, bija komunikācija ar Helēnu. Jaunieši ļoti ātri sadraudzējās. Sākām kopā pusdienot muzeja kafejnīcā. Alekss pavadīja meiteni mājās. Viņi runāja bezgalīgi. Viņi neuzdrošinājās veidot ciešākas attiecības, lai gan abiem bija skaidrs, ka jūtas ir abpusējas.

Tātad pagāja seši mēneši. Keša pilnībā apmetās savā jaunajā dzīvoklī un pat dažreiz devās strādāt kopā ar Aleksu kā izmēģinājuma dzīvnieku. Viena laboratorija pētīja kaķu ietekmi uz depresijas ārstēšanu. Innokenty bija ļoti mīksts, plīša kaķis, kas eksperimenta dalībniekiem ļoti piestāvēja.

Alekss turpināja fiziskos eksperimentus un sagatavoja dokumentāciju par profesora aprakstīto lidaparātu. Atšķirībā no zinātnieka jaunietis pārstāvēja darāmā darba praktisko pusi. Kad

rasējumi bija pabeigti, Rihards viņam piezvanīja un teica, ka viņam jādodas mājās, lai uzraudzītu institūta aparāta būvniecību. Aleksam un Kešai tas bija kā zibens zibens no skaidrām debesīm. Kaķis nekad nebija izjutis tik lielu mīlestību un uzmanību pret sevi, visi viņu baroja, glāstīja, ka galu galā viņš pieņēmas svarā par trīs kilogramiem. Un jauneklis tikai gatavojās bildināt Helēnu. Ko tagad?

Astotā nodaļa. Beidzot kopā

Alekss ir tik ļoti pieradis pie laboratorijas, pie jaunās realitātes, pie tā, ka viņa kaķis tagad ir izmēģinājuma dzīvnieks. Bez tam, ka Helēna ir netālu. Viņam šķita, ka tas tā būs mūžīgi. Viņš joprojām turēja savu emuāru, taču viņa ieraksti bija pilnībā izklaidējoši, tā sakot, popularizēja zinātņi, un tiem nebija nekā kopīga ar kareivīgā zinātnieka ierakstiem, ar kuriem viņš sāka strādāt.

Šajos pazemes stāvos bija vesela zinātniskā pasaule, tik ļoti atšķirīga no reālās realitātes, ka es absolūti negribēju nākt virspusē. Šeit strādāja īsti fanātiķi zinātnieki no visas pasaules un viņus visus vienoja patiesa nodošanās zinātņei, viņi visi ticēja, ka tikai īsta zinātņe izglābs pasauli. Bet, godīgi sakot, jāsaka, ka viņiem nebija ilūziju par mūsdienu homo sapiens un tāpēc viņi atkārtoja teicienu: "Lai doma pārveidotu pasauli, tai vispirms ir jāpārveido tās radītājs."

Un tagad šī pasaka beidzas. Mums jādodas uz reālo pasauli. Uz pasauli bez Helēnas! Alekss pat gribēja piezvanīt Stokkeram un izmantot jebkuru attaisnojumu, lai paliktu: viņi saka, ka viņam šeit ir nepabeigts projekts, un Inokentijs patiešām ir vajadzīgs laboratorijā, taču viņš nevar viņu atstāt. Tomēr situācija atrisinājās pati no sevis.

Helēna pēc darba ienāca viņa laboratorijā ļoti satraukta. Alekss uzaicināja viņu uz izbraucieniem, lai atpūstos, un pēc tam

viņi devās uz planētu kafejnīcu vakariņās.

"Man jādodas uz Filadelfiju, un tas būs ilgu laiku, varbūt ļoti ilgu laiku," viņa sarūgtināta sacīja.

– Kā ar tevi? – Alekss bija priecīgs.

– Ko jūs domājat "un man"? Tu arī aiziesi?

– Jā, esam pabeiguši projektēšanas darbus. Zīmējumi tiek pārsūtīti uz manu institūtu Filadelfijā, un man ir jāuzrauga būvniecība. Un tu?

– Mēs esam izveidojuši zāļu prototipu. Pārbaudes ar dzīvniekiem bija veiksmīgas. Tagad mēs pārejam uz pēdējo posmu. Visi bioķīmijas materiāli atrodas Filadelfijā, kur ir bezcerīgi slimi pacienti, kuri parakstīja visus papīrus, lai piedalītos eksperimentā.

– Tas ir brīnišķīgi! "Vai tiešām tu esi tik sarūgtināts par to, ka esi šķirts no manis," Alekss jautri jautāja.

"Un tas arī," Helēna teica ļoti nopietni. "Es šeit dzīvoju desmit gadus, ziniet, tā ir sava īpašā pasaule." Man ir skaidra ikdienas rutīna, mans sabiedriskais loks nav īpaši liels, bet ļoti specifisks. Un es nevienu nepazīstu Filadelfijā. Man jāmeklē mājoklis. Turklāt viņa mācās sazināties ar vienkāršiem cilvēkiem, bet es esmu pilnībā aizmirsis, kā to izdarīt.

– Man ir liels dzīvoklis pilsētā. Mēs varam tajā dzīvot mēs trīs: es, tu un Keša," Alekss bailīgi ieteicās. "Es jau ilgu laiku esmu gribējis jums to piedāvāt, bet es nekad to nesaņēmu."

Meitene cieši paskatījās uz jauno vīrieti. Šķita, ka viņa vēlējās izpētīt viņa domu dziļumus, lai noskaidrotu, vai šis žests ir tikai

pieklājības žests. Nē, varbūt nē, viņai jau sen šķita, ka starp viņiem ir kaut kāda neredzama saikne, viņi kopā jūtas labi. Žēl, ka tas nevar turpināties mūžīgi. Un vispār nav zināms, kas notiks ar viņu attiecībām pēc eksperimenta, ko viņa veiks pēc Stokera lūguma.

– Šis... tas ir brīnišķīgi. "Tas padara lietas vieglākas," Helēna nomurmināja. – Kad dodies prom? Varbūt mēs varētu iet kopā?

Devītā nodaļa. Ticības sabrūkums cilvēkam

Dzīve Filadelfijā ritēja pilnā sparā. Alekss bija tik entuziastisks par satelīta veidošanu, ka viss noritēja labi un projekts virzījās uz priekšu ar lēcieniem un robežām. Pāris reižu viņš tika uzaicināts uz šovu, un viņš tajās piedalījās diezgan veiksmīgi.

Sākumā Keša bija ļoti sarūgtināta par pārcelšanos, taču sievietes klātbūtne mājā ātri vien padarīja visu dzīvokļa iemītnieku dzīvi ļoti ērtu un patīkamu. Tikai pati Helēna ir ļoti mainījusies. Sākumā viņa vienkārši teica, ka ir ļoti nogurusi. Un tad Alekss dzirdēja viņas sarunas fragmentu pa telefonu, viņa runāja par lielu naudu un... pašnāvību. Likās, ka viņam bija sitiens pa zarnām, elpa aizrāvās, acis satumsa, sirds gandrīz izlēca no krūtīm:

– Kas notiek, Helēna? Vai jums ir kādas problēmas?

"Jā, man ir problēmas," viņa asi atbildēja.

Meitene nervozi knibinājās ar džempera piedurknēm, mēģinot saprast, cik daudz Alekss ir dzirdējis. Tad viņa pēkšņi piecēlās sēdus, satvēra galvu rokās, vairākas reizes dziļi ieelpoja un izdvesa:

– Viņi piedāvā man iznīcināt manu izgudrojumu.

– Kas?! PVO?! Vai jums draud? – Alekss paņēma meiteni aiz

pleciem un ieskatījās viņai acīs.

– Nē, viņi man piedāvā daudz naudas. Vai vari iedomāties, Aleks, mēs varam nopirkt sev visu, ko vēlamies, un nekad vairs nebūs jāstrādā!

– Kas? Par ko tu runā, Helēna? Kādu naudu? Kas ar tevi notiek?

– Kas notiek? Lielāko daļu savas dzīves es dzīvoju kā laboratorijas žurka. Eksperimenti, eksperimenti, eksperimenti, nepārtraukti eksperimenti! Kā tev iet, Helēna? Tātad, Helēna? Nu, piespiediet sevi, jūs varat to izdarīt! Nu, tu saproti, Helēna, tas nav paredzēts publicēšanai, tā ir klasificēta informācija, jūs to nevarat sniegt nevienam. Zema alga? Kāpēc jums vajag vairāk Jūs esat pilnībā apmierināts, kam to tērēt? – meitene staigāja šurpu turpu pa istabu, tad apstājās, saķēra galvu rokās un apsēdās. "Mans vārds nekur netiks pierakstīts, es palikšu nezināma laboratorijas žurka, un visa slava tiks viņam." Jā, varbūt vispār nekas neizdosies. Un viņi man piedāvā daudz naudas, vienkārši par kaut ko tādu, ko es nekad nesaņēmu. Un tas, ka es iznīcinu prototipu, vienalga nav problēma, tā efektivitāte vēl nav pierādīta.

– Helēna, nāc pie prāta! Tās ir tūkstošiem cilvēku dzīves! Tu esi zinātnieks!

Alekss trīcēja no sašutuma un... bailēm. Viņš nespēja noticēt. Viņš redzēja, ka meitene nav viņa pati, viņam pat likās, ka šī ir kaut kāda spēle, taču šī sajūta ātri pārgāja un vietā stājās izmisums. Tikmēr Helēna pēkšņi nomierinājās, paskatījās uz

viņu ar lūdzoša kaķa acīm un teica:

"Aleks, mīļā, man nekas nav jādara, viņi visu izdarīs paši." Tas viss ir priekš mums, mēs varam ar tevi aizbraukt tālu, tālu prom, ceļot, dzīvot savam priekam un ne par ko nedomāt. Ko jums un man, cilvēciņi, rūp šī nepateicīgā cilvēce. Es uz tevi neizdaru spiedienu, tev ir laiks padomāt... līdz rītdienai: ar mani tu vai mazie cilvēciņi tev ir daudz vērtīgāki, un tu vienmēr gruzdēsi visu zinošā profesora Stokera priekšā.

Saruna ir beigusies. Viņi devās uz dažādām istabām. Šī bija trešā sliktākā nakts Aleksa dzīvē. Pirmā bija tā, kurā nomira viņa māte un tēvs šņukstēja līdz rītam pie viņas gultas. Tad viņš pirmo reizi saprata savu bezpalīdzību, jutās ārkārtīgi vientuļš un žēl sava tēva. Viņš gribēja kaut kā palīdzēt, labot situāciju, bet nevarēja. Un šī bija pirmā atklāsme – dzīve ir ierobežota un mīļie aiziet.

Otrā krīze iestājās, kad viņš saprata, ka viņa paša dzīve pēkšņi var beigties, ka ir spēki, kuriem principā nebija grūti izbeigt viņa eksistenci. Un tas jaunekli ļoti nobiedēja.

Un lūk, trešais trieciens: sievietē, kuru viņš mīlēja no visas sirds, kuru viņš ārkārtīgi cienīja par viņas inteligenci un augstajām morālajām īpašībām, izrādījās... Kura? Viņš pats nevarēja saprast, kas noticis, kā viņš varēja pieļaut šādu kļūdu. Viņš gribēja, lai viņa atgrieztos un viņa Helēna: mīla, laipna, nedaudz kautrīga, bet, šķiet, pilnīgi bezkompromisa attiecībā uz zinātni. "Kas ar viņu notika?" viņš jautāja sev simto reizi. Un pats galvenais: kā viņš varēja to palaist garām? Viņš nevarēja aizmigt,

gulēja pusaizmirsis un domāja: “Cilvēce ir tālu, tā ir nepateicīga, stulba, arī ļoti mantkārīga pēc materiālās bagātības, samaitāta. Pārdos arī tad, kad radīsies iespēja pēc neliela kukuļa. Un viņa, tik mīļa un mīļa, ir netālu. Nu, pēc būtības, ko viņa darīs: viņa vienkārši iznīcinās SAVA darba augļus, un saskaņā ar vecā Bensa teoriju no laboratorijas, ja kaut kas tiks izgudrots, tas agri vai vēlu tiks īstenots, nekāds atklājums nevar būt. paslēpts maisā, var tikai palēnināt procesu. Nu, šogad cilvēkus no vēža neizārstēs, bet pēc pieciem gadiem viņi noteikti izgudros zāles.

Bet, lai arī cik ļoti Alekss sevi pārliecināja, ka nekas briesmīgs nav noticis, sirdī viņš zināja, ka šīs ir beigas, viņu priekšā bija pavērusies bezdibenis. Un viņu mocīja vēl viens jautājums: viņš teica Helēnai "Nē!" – tas ir nolemts, bet viņam ir jāmēģina glābt nenovērtējamus paraugus no iznīcināšanas un aizsargāt izstrādes materiālus, pretējā gadījumā viņš ir labāks par viņu, pretējā gadījumā viņš ir līdzdalībnieks.

No rīta viņiem pat nebija jārunā. Helēna visu saprata bez vārdiem un, kā Aleksam šķita, viņa pat bija priecīga par šo lēmumu. Viņas mantas bija sakravātas, viņa izsauca taksi un aizgāja, nesakot kur.

Alekss, netērējot laiku, devās pie sava emuāra moderatora. Viņš zināja, ka ir slavens hakeris un var anonīmi nosūtīt datus uz jebkuru pastkasti. Jaunais vīrietis uzrakstīja īsu vēstuli, brīdinot par gaidāmo sabotāžu un nodeva Stokker e-pastu. Ziņa aizlidoja. Alekss pats steidzās uz laboratoriju. Helēna viņam pāris reizes parādīja mēģenes ar narkotikām. Viņš ļoti cerēja tos atrast un

atpazīt. Viņš atcerējās, kā viņa glāstīja mēģenes un teica: "Šeit ir mana Nobela prēmija, kuru es nekad nesaņēmu!" Un viņa smējās, viņa smējās tik skaļi un patiesi! Kur tās tagad meklēt?

Laboratorijā viņu gaidīja pārsteigums. Apmēram pieci darbinieki nemitīgi skraidīja šurpu turpu un kravāja visu. Viņam teica, ka visi materiāli jau ir kaut kur nogādāti, un viņi savāc atlikušās narkotikas un gatavo biroju jauniem pētījumiem. Eksperimenta dzīvnieki tika nogādāti tuvējā laboratorijā. Alekss redzēja pazīstamas mēģenes, kas šobrīd tiek ievietotas traukā. Viņš nezināja, kādi cilvēki šeit ir atbildīgi: vai tie, kuru rokas visu iznīcinās, vai strādnieki, kas pilda Stokkera norādījumus. Tāpēc bija tā, it kā viņš nejauši būtu nometis mašīnas atslēgas un ar kurpi spārdījis tās vēlamā konteinera virzienā. Un, kad viņš tās pacēla, viņš klusi satvēra pazīstamās mēģenes un paslēpa tās kabatā.

Tālāk mums bija jāizdomā, ko ar tiem darīt. Bioloģija nekad nebija viņa stiprā puse, un viņš ļoti baidījās sabojāt preparātus, nepareizi uzglabājot. Alekss ik pa laikam devās uz laboratoriju, kurā dzīvoja Keša, un aizsegā, ka ir jāuzglabā zāles kaķiem, jautāja, kā šādas lietas tiek uzglabātas. Meitenes ļoti priecājās viņu ieraugot, nodeva Inokentijai un Helēnai virkni sveicienu un novēlējumu un gandrīz nožņaudza Aleksu savās rokās. Melojis par trim kastēm, jaunietis lūdza viņiem konteineru un lūdza iemācīt to lietot. Iekāpis mašīnā, viņš uzstādīja vēlamo temperatūru un ielika atvilktnē dārgās narkotikas. Savulaik Alekss bija aizrāviens ar spiegu romāniem un ļoti labi zināja,

ka tādu dārgumu nevar glabāt mājās, tāpēc devās uz staciju un nolika konteineru noliktavas telpā. Tad viņš uzrakstīja garu vēstuli Stokkeram, aizzīmogoja aploksni un atstāja to draugam ar norādījumiem nosūtīt to adresātam, ja ar viņu vai Aleksu kaut kas atgadīsies.

Desmitā nodaļa. Dzīve turpinās

Kopš tā laika šķita, ka puse Aleksa dvēseles ir mirusi. Viņš metās savā darbā, un viņa emuārs atkal kļuva agresīvi kaujiniecisks. Pēc sarunas ar Helēnu un viņas pieminēšanas par Stokeru, viņš ar trīskāršu spēku sāka izrakt informāciju par profesoru. Tagad Alekss bija pārliecināts: Stokkers ir universālais ļaunums, tieši viņš pie tā atveda savu dārgo Helēnu. Katrā sava emuāra lapā viņš tagad cīnījās ar viņu, ar Stokeru. Un atkal viņš nevarēja saprast, kā tas bija iespējams: galu galā viņš personīgi sazinājās ar viņu, redzēja, kā Helēna godbijīgi skatījās uz profesoru, kā Ričards nopietni un neapšaubāmi izpildīja visus viņa rīkojumus, kā viņa vadībā strādāja šīs pasakainās zinātniskās laboratorijas. Un skalas otrā pusē ir absolūtā ļaunuma aura, ko prese radīja Stokkeram. Kur bija īstais profesors, kas viņš patiesībā ir.

Ir pagājis mēnesis kopš Helēnas aizbraukšanas. Alekss nezināja, kur viņa atrodas un kas ar viņu notika. Viņš nesaskārās ar skandaloziem rakstiem par pogroma tēmu nevienā laboratorijā vai kādu materiālu zādzību. Arī Stokers klusēja.

Ričards ieradās viņu institūtā uz pārbaudi. Viņš jautāja par darba gaitu, jautāja, kā Kešai klājas, un lūdza nodot dokumentus pētniecības institūtam, kas atradās kaimiņpilsētā. Alekss neuzdrošinājās jautāt par Helēnu.

Pirmdien bija minimāls darbs, un jauniešis devās pildīt

Ričarda norādījums. Adresē uz aploksnes viņš neatrada neko, kas atgādinātu laboratoriju. Tā bija tikai privātmāja, pēc izskata neievērojama, absolūti standarta šai ielai. Uz zvanu atbildēja kāds apmēram divdesmit piecus gadus vecs puisis ar austiņām, ikdienišķu frizūru un brillēm:

"Man vajag Marku," Alekss teica.

– Viņš ir tieši tavā priekšā. Ko es varu darīt?

– Es esmu no Ričarda, atnesu jums dokumentus.

"Esi laipni gaidīts," puisis atvēra durvis, ļaujot Aleksam paiet garām.

Mājas iekšpuse izrādījās ļoti plaša un vairāk atgādināja IT klubu, nevis laboratoriju. Tur bija vēl trīs jauni vīrieši, kuri izskatījās līdzīgi: visi ar ikdienišķām frizūrām, brīvās, ērtās drēbēs un nēsāja līdzīgi klēpj datorus. Istabas vidū bija nelielas pilsētas makets. Viens no puisiem izgatavoja mazas mašīnas un novietoja tās uz rotaļu ceļa. Tas bija tik aizkustinoši, ka Alekss neviļus pasmaidīja.

– Vai vēlaties tēju, kafiju vai Pepsi?

– Nē, paldies, es laikam iešu.

"Vai pat nevēlaties zināt, ko mēs šeit darām?" Ričards teica, ka tu esi ziņkārīgs.

– Viņš man glaimoja. Kas tad ir šī slepenā laboratorija?

– Nevajag ironizēt, tas tiešām ir diezgan noslēpumaini. Lai gan tā slepenība ir vairāk politiska nekā zinātniska.

Alekss bija pārsteigts. Skatoties uz šiem pieaugušiem bērniem, kas taisa mašīnas, bija stulbi domāt, ka viņš nokļuva

kaut kādā pazemes lokā.

– Nu ko tu te dari?

– Šajā konkrētajā brīdī mēs veidojam universālu nākotnes pilsētas modeli ar sabiedrisko, nevis privāto transportu. Mēs aprēķinām: cik un kāds transports ir nepieciešams vidējai pilsētai, plānojam ceļu, tuneļu, stīgu transporta izvietojumu, un tajā pašā laikā aprēķinām sociālās infrastruktūras nepieciešamību uz cilvēku skaitu.

– Nu, es domāju, komunālais dienests jums jau sen to ir aprēķinājis un to nemaz netraucēja privātais transports.

"Mūsdienīgā pilsētā, jā," Marks teica, nemaz nesamulsis. "Bet mēs veidojam nākotnes pilsētu: bez privātīpašuma, ar sabiedrisko transportu, ar jauniem enerģijas avotiem.

– Oho, kas jūs esat: mūsdienu komunisti vai zinātniskās fantastikas rakstnieki? – Alekss bija gatavs smieties. Bet tas ir dīvaini, visi jaunieši bija pilnīgi nopietni, un šis pasūtījums bija no Ričarda.

"Es saprotu jūsu reakciju," Marks turpināja. – Jūs skatāties uz ārējo apvalku. Sēž daži jauni niķi, spēlē klēpj datoros, klausās mūziku, veido figūras. Kādas idejas viņiem varētu būt, ko viņi var darīt. Taču, ja paskatās uz vēstures gaitu, jaunieši ir sabiedrības radikālākais slānis, viņi ir tie, kas taīsa revolūcijas, apvērsumus, virza progresu savas kaislības dēļ. Vai esat dzirdējuši par moderno mindcommunity tendenci?

– Jā, šodien tā ir diezgan populāra jauniešu kustība. Tātad jūs esat jauns libertārs?

– Es redzu, ka esat ļoti skeptisks. Kā jūs jūtaties pret komunisma ideāliem?

Alekss nodrebēja. Pats vārds tika aizliegts. Pār viņa muguru pārskrēja drebuļi. Viņš nevarēja saprast: tas bija joks vai viņa priekšā bija fanātiķi. Kādus sūdos viņš iešāvēs, vajadzēja tikai dokumentus nodot. Visu šo laiku Marks ļoti uzmanīgi vēroja viesu reakciju, un izmaiņas, kas notika Alekša sejā, viņu neizbēga.

"Es domāju, ka jums šodien ir pietiekami daudz šoku," Marks pasmaidīja. – Paldies par dokumentiem, mēs tos ļoti gaidījām. Šeit ir statistika par Filadelfijas vecuma un dzimuma sastāvu, kā arī ziņojumi par izmitināšanas iespējām ikvienam. Vēlos jūs uzaicināt uz mūsu pulciņa tikšanos. Populārā teorija ir tikai aisberga redzamā daļa, tā pastāv vispārējai reklāmai un jaunatnes piesaistīšanai. Pašreizējā sistēma joprojām ir zem ūdens un zināma nelielam cilvēku lokam. Tā pārstāv uzskatu sistēmu par sabiedrības struktūru nākotnē, tajā vairs nav ideoloģijas. Tā balstās uz kopīgām vērtībām, stingriem noteikumiem, kas jāievēro ikvienam, un komunālo ekonomisko sistēmu modernā informācijas matricā. Lasot jūsu emuārus, es jau sen pamanīju, ka jautājums par divu vai vairāku realitāti vienlaikus jūs ļoti satrauc. Tātad – šis jautājums ir stūrakmens nākotnes sabiedrības stabilizēšanai, pretējā gadījumā mēs visi mirsim. Galu galā tagad ir ļoti viegli izveidot jebkuru pasaules priekšstatu, un tas, kam cilvēks tic, kļūst par īstu. Tagad mēs sasniedzam jaunu līmeni, mēs gatavojam cilvēkus veidot jaunu pasauli, ir pienācis laiks

izglītot plašas masas, tāpēc tagad visur tiek rīkotas konferences, lai izskaidrotu prāta kopienas patiesību. Es jums iedošu vizītkarti ar adresi un ceru, ka tiksimies šo svētdien.

Alekss izgāja no mājas, virpinot rokās mazu purpursarkanu kartonu. Viņš ilgu laiku palika kaut kādā nogurumā. Savulaik viņš lasīja par revolucionārām aktivitātēm, pagrīdes organizācijām, izglītības aprindām, taču nevarēja pat iedomāties, ka tagad, divdesmit pirmajā gadsimtā, plaši izplatītās digitalizācijas un informācijas tehnoloģiju laikmetā, varētu pastāvēt kaut kas tik arhaisks un pirmsūdens plūdu.

Jaunais vīrietis pret visu bija ļoti skeptisks, taču ziņkāre viņu ņēma virsroku, un viņš nolēma, ka svētdien dosies skatīties šo izklaidējošo izrādi.

Vienpadsmitā nodaļa.

IT cilvēku kongress

Alekss ieradās norādītajā adresē septiņos pāri piecos, piecpadsmit minūtes pirms pasākuma sākuma. Foajē viņš ieraudzīja izkārtņi un uzrakstu: “Informācijas tehnoloģiju attīstības konference”. Sākumā jaunietis domāja, ka atrodas nepareizā vietā, taču pie viņa pienāca biroja izskata puisis ar žetonu un jautāja, vai viņam nav vajadzīga palīdzība. Alekss izņēma savu violeto kartiņu un iedeva to menedžerim. Viņš teica, ka viss ir pareizi un norādīja uz priekšnama durvīm. Viņi arī palaida viņu tālāk, pārliecinoties, ka viņam ir karte. Tātad Alekss saprata, ka šī ir sava veida parole un ne visi šeit ir atļauti.

Pasākums sākās tieši laikā. Zāle nebija īpaši liela, bet gandrīz pilnībā piepildīta. Šeit bija dažāda vecuma vīrieši un sievietes, visi izskatījās diezgan pieklājīgi, viņu skatiens bija apzinīgs un nopietns. Kopumā jau pirms starta Alekss bija pārliecināts, ka tikšanās ir nopietna un smiekli nebūs.

Sākumā bija īss ievads, no kura jaunietis saprata, ka lielākā daļa klātesošo jau ir tēmā, un bija vairāki tādi cilvēki kā viņš. Tad vienkāršā valodā un ar lielu entuziasmu Aleksa nesenais paziņa Marks ieskicēja vienu no iespējamiem nākotnes pasaules ekonomikas modeļiem, un tad sākās pats interesantākais: visi šie klātesošie sāka apspriest šo koncepciju, ierosinot noteiktas

izmaiņas un pamatojot savu. viedoklis. Pēc stundu ilgām debatēm Marks atkal ieslēdzās un sakārtoja visu, ko bija dzirdējis. Līdz ar to tikšanās beigās bija izveidojusies ļoti reāla un taustāma teorija, ko varēja izmantot praksē.

Sapulces notika reizi nedēļā, mainījās cilvēki, bet kodols palika nemainīgs. Aleksu tik ļoti aizrāva šis aplis, ka viņš katru svētdienu gaidīja kā debesu mannu, kas sāka piepildīt viņa dzīvi ar kaut ko īpašu un svarīgu. Viņam nepadevās ekonomikas teorija, taču praktiskā prātošanās par to, kā lietas varētu sakārtot, izraisīja viņā patiesu interesi, un viņš tajās aktīvi piedalījās. Tas kļuva tiktāl, ka viņš sāka veidot darbu savā institūtā, pamatojoties uz iegūtajām zināšanām.

Trīs mēnešus vēlāk vienā no sanāksmēm Marks piegāja pie viņa un iedeva melnu vizītkarti ar uzaicinājumu apmeklēt citu tikšanos. Atlikušajā tikšanās laikā Alekss nenovērsa skatienu no šī vājā jaunieša. No pirmā iespaida par batānu un hipsteru nebija palikušas nekādas pēdas. Tagad viņš redzēja izcilu runātāju un spēcīgas gribas cilvēku, taču viņš pat nevarēja iedomāties, ka tāds izskatās mūsdienu Če Gevara.

Ceturtdien Alekss ieradās norādītajā adresē. Tāpat kā pagājušo reizi, zīme uz istabas durvīm un ārējā apkārtnē ne ar ko nopietnu nederēja. Viss bija nokrāsots, visapkārt bija spoguļbumbiņas, valdīja krēsla un skanēja mūsdienu mūzika. Pie ieejas viņam prasīja uzrādīt vizītkarti un tikai tad ielaida cauri.

Šoreiz šeit bija tikai un vienīgi jaunieši, pusei klēpī bija klēpjatori, un viņi bezgalīgi kaut ko drukāja. Telpā bija

ne vairāk kā divdesmit cilvēku, un visu sejas, lai arī jauni, bija ļoti nopietnas. Šeit nebija daudz joku. Sākumā viņam pat nepatika tas, ko Alekss šeit dzirdēja – viņš nokļuva īstā ekstrēmistu organizācijā. Te tika gatavots kaut kāds streiks, kāda pasākuma izjaukšana, kam sekoja dos-uzbrukums dažiem serveriem. Tikšanās beigās Marks piegāja pie viņa:

– Priecājos, ka atnācāt pie mums. Tagad jums ir labāks priekšstats par to, ko mēs patiesībā darām.

– Godīgi sakot, man ir grūti saprast, ko jūs darāt, un vēl jo vairāk – grūti novērtēt jūsu rīcības pozitīvo vai negatīvo ietekmi. Vai tu nebaidies, ka tieši no šejienes es iešu uz policiju?

– Jā, tāda iespēja pastāv, bet tā ir ļoti maza. Pirmkārt, jūsu morālās īpašības neļaus jums tieši nodot visu organizāciju, lai varas iestādes to saplosītu gabalos, un patiesībā jūs joprojām neko nezināt. Otrkārt, vai esat pārliecināts, ka nokļūsi policijā un mūsu cilvēki tur nebūs?

– Hei, viņš to iesaiņoja! Nu ko, tu visur esi kā astonkājis? “Lai gan Alekss jokoja, pār viņa muguru joprojām pārskrēja drebuļi.

“Nu, kaut kas līdzīgs šim,” Marks teica bez apmulsuma.

– Labi, bet ja nopietni, tas, ko jūs plānojat, var novest pie upuriem un ne tikai materiāliem, cilvēki var iet bojā.

“Šis ir demonstrācijas pasākums, tas nav vērsts uz iznīcināšanu un upuriem, visticamāk, tas ir paziņojums un iebiedēšana. Tagad ir pārāgri veikt liela mēroga darbības; Mūsu mērķis ir novērst viņu uzmanību no sagatavošanās darbiem, likt viņiem noticēt ekstrēmistu grupējumu esamībai un sākt

“spoku medības”, Makss grasījās doties prom, taču pagriezās un piebilda. – Starp citu, arī tas, ko teicu par policiju, bija nopietni. Es vispār ļoti reti jokuju.

Aleksu atkal izplūda auksti sviedri.

– Nē, man jau pietika, es šeit vairs nesperšu kāju.

Pienāca nākamā ceturtdiena, un Alekss jau skrēja uz jaunu tikšanos. Viņš klausījās kā apburts, iedziļinājās tajā, pārdomāja, pārdomāja. Viņš saprata, ka šādu pulciņu ir ļoti daudz un katram savs uzdevums. Viņš veidoja pilnīgi jaunu pasaules ainu, un viņam bija spokaina pārlicība, ka ir iespējams izveidot jaunu sabiedrību ar plaukstošu ekonomiku, bez kariem un ar mehānismu konfliktu un pretrunu risināšanai. Viņā sāka parādīties kaut kas jauns. Viņš apzinājās, ka jo vairāk viņš iedziļinās šajā organizācijā un integrējās tajā, jo bīstamāk tas bija viņa dzīvībai. Bet tas mani nebiedēja, bet tieši otrādi, piepildīja visu manu ķermeni ar adrenalīnu, un dzīve kļuva jēgpilna. Kādā brīdī Alekss pirmo reizi atcerējās par šķiršanos ar Helēnu no pozitīvās puses, tagad viņš ir brīvs savās darbībās un ar savu pārgalvību nevienu neapdraud.

Divpadsmitā nodaļa. Brīvais kritiens

Stokker priekšā stāvēja avīze. Virsraksts vēstīja: "Brīvais kritiens. Filadelfijas mēru nogalināja aizliegtās organizācijas "Hetter" biedri.

– Kā tas notika? – profesors tik tikko dzirdami teica.

"Policija viņu nogādāja mēra birojā. Marks solīja sniegt dažas detaļas par turpmāko slepkavības mēģinājumu. Un šie idioti pat nedomāja par šo iespēju. Mūsu puisi nedēļu strādāja mēra birojā un labi zināja vietu. Un tad tas ir tehnikas jautājums: acīmredzot viņš noauda kaut ko līdzīgu trīs kastēm un tādējādi piespieda mēru pieiet pie loga... tad viņš pacēlās un... Tad jūs visu izlasījāt avīzēs.

– Ričard, vai viņam nebija citas izvēles?

– Jā, viņš vienmēr teica, ka neizturēs sāpes, viņam ir ļoti vāja fizioloģija, kaut kas var notikt un pavedieni vedīs ne tikai uz laboratoriju, bet arī tieši uz konsīliju, un tad pie jums. Un tā viņš visu izbeidza un beidzot izveidoja mērķi neesošai organizācijai dažādu politisko figūru likvidēšanas veidā. Tagad mēs to esam pamanījuši, un tīklā jau plīvo dažādi draudi, nākotnē būs vēl. Viņa brīvais kritiens aizsāka "spoku medības", par kurām mēs pat nevarējām sapņot.

"Nabaga zēns, mēs būtu varējuši viņu izvilkt," Ričards domāja, ka Stokera acis ir mitras. "Es kļūstu pārāk vecs, man ir pienācis laiks doties pensijā." Mūsu tautas labākie pārstāvji

mirst, un es pat neesmu pārliecināts, ka mums tas izdosies. Ja nu tas viss ir velti?

– Jums tikai nedaudz jāatpūšas, jūs jau gadu neesat devies uz savu lauku māju. Jums jāiet uz padomi un beidzot jāinformē jūsu protežē. Jā, arī Helēna cieš, es redzu.

"Ričard, es esmu briesmonis." Es spēlējos ar cilvēku dzīvēm. Šodien Marks, glābdams mūsu ādas, izlēca pa logu. Un rīt es nosodišu dzīvei ellē vēl divus nenojaušus jauniešus...

Alekss nevarēja atrast sev vietu. Viņš neticēja, ka tā ir patiesība. Viņa priekšā gulēja avīze ar mēra slepkavas fotogrāfiju. Ne reizi organizācijas sapulcē nav runāts par slepkavību, bet šeit tas ir. Galvenais, ka viņš nesaprata iemeslu – kāpēc, no organizācijas mērķu sasniegšanas nebija nekāda praktiska labuma. Ikviens zināja, ka Filadelfijas mērs ir korumpēta un nekļūdīga amatpersona, taču viņš nebija figūra, kuras atcelšana varētu kaut ko mainīt pilsētā. Tagad viņa pienākumus pildīs deputāts un būtībā viss būs kā līdz šim.

Pirms divām nedēļām Marks ieradās Aleksa mājā un teica, ka nākamās divas nedēļas nebūs tikšanās, un stingri ieteica viņam nestaigāt pa šīm vietām. Protams, tas jaunieti pārsteidza, taču, atceroties, ka Marks nekad nejoko, viņš lūgumu izpildīja un divas nedēļas strādāja par pavadoni Institūtā. Viņa komanda jau pabeidza darbu. Un te gluži nejauši viņš ieraudzīja izplatītu avīzi un tuvplāna fotogrāfiju.

Dzīve, kas viņam tikko bija sākusi iegūt jēgu, tika pārtraukta. Aleksam pat nebija aizdomas, ka viņa vienīgā saikne ar

organizāciju bija Marks. Viņš pat nesaprata, kas ir šis nekad nesmaidošais jauneklis, kādu amatu viņš ieņem, kādas pilnvaras viņam pieder, kāds pašatdeves līmenis... Atkal viss tika nogriezts, it kā viņam apzināti būtu atvērts kaut kāds priekšskars, un tad, tad palika planēt kā cāli "brīvajā kritienā".

Nu nē, šoreiz viss būs savādāk. Mums viss ir jāzina!

Trīspadsmītā nodaļa. Bens

Bens Tots aizvēra savu klēpj datoru. Paroļu maiņa un failu šifrēšana katru mēnesi prasīja vismaz trīs stundas, taču viņš regulāri ievēroja šo noteikumu, ko viņš izdomāja pats, vēl studējot Universitātē. Tad viņa elki bija Snoudens un Asanžs, cīnītāji par personas datiem un integritāti, un tajā pašā laikā labākie hakeri pasaulē. Viņš bija pārsteigts par viņu spēju iegūt jebkādu informāciju. Tagad, piecdesmit gadus vēlāk, Bens droši zināja, ka datora pēdas ir gandrīz neiznīcināmas, ierakstot informāciju vairākos serveros, padara informāciju par 99% neiznīcināmu. Taču ir arī taisnība, ka, lai šajā informācijas okeānā kaut ko atrastu, ir precīzi jāzina, kur un ko tieši meklē.

Atskanēja piekļauvējums birojā, un sulainis ienāca:

– Doktors Stokers ir ieradies, ser.

– Jā, jā, es jau gaidīju...

"Protams, jūs nevarat nokļūt ar neko citu kā tikai ar helikopteru, un jūs zināt, cik ļoti man nepatīk tajos lidot," atskanēja balss aiz sulaiņa.

Draugu tikšanās bija ļoti silta, viņi apskāvās un paglaudīja viens otram pa muguru. Bija manāms, ka abi ilgi gaidīja šo tikšanos.

– Vai jūs joprojām dzīvojat savas ģimenes pilī? Vai tev nav garlaicīgi tādā laukumā vienam?

"Tu mani pazīsti, es nevaru pilnībā pieņemt jūsu progresīvās

idejas." Manai ģimenei simtiem gadu pieder zeme un pils. To nevar pārvarēt vienas paaudzes laikā.

"Tu īsti nemēģini," Stokers iesmējās.

Viņš skatījās uz savu draugu ar siltumu, un viņa komentāri bija vairāk formāli nekā patiesa kritika. Viņi bija pazīstami gandrīz trīsdesmit gadus, un Stokers uzskatīja Benu par savu krusttēvu, lai gan viņu vecuma atšķirība nebija būtiska. Būdams vēl jauns un karsts, Stokers bija uz robežas, lai tiktu fiziski izslēgts, tā sakot, iznīcināts no korporācijas. Viņš izdarīja vairākus nepareizus soļus, kas priekšniekiem nepatika, un tika pieņemts lēmums organizēt letālu avāriju. Tad Bens pirmo reizi parādījās Stokera dzīvē, viņš viņu satika koridorā un ieteica viņam tajā vakarā nebraukt ar savu veco mersedesu, bet no rīta braukt ar to uz servisu. Tots neko vairāk nedarīja, bet uzmanīgi vēroja jaunā vīrieša rīcību. Un Stokers nepievīla, viņam ne tikai izdevās izvairīties no negadījuma, bet arī spēja sagrozīt pašreizējo situāciju tā, ka viņa vajātāji paši kļuva par mērķi, un viņš vēl vairāk kāpa pa karjeras kāpnēm.

Piecus gadus pēc šī stāsta Bens pats varēja tikt uzbrukts. Viņa saistība ar strādnieku arodbiedrību finansēšanu vairākos štatos tika slēpta, un viņš varēja arī netieši tikt notiesāts par cilvēka uzlabošanas ģenētiskās programmas sabotēšanu. Visi šie dokumenti nonāca uz Stokker galda. Šis atklājums viņu toreiz ļoti pārsteidza, jo viņš pat nevarēja aptvert, ka hidra nebūt nav viendabīga un vienota un ka tās galvām ir dažādi mērķi, tostarp diametrāli pretēji. Tika notīrīta visa ziņotāju ķēde

un visas elektroniskās un papīra kopijas, un tā nebija cilvēku fiziska iznīcināšana, bet gan manipulācija ar viņu sniegtajiem datiem. Rezultātā daži cilvēki tika paaugstināti amatā par angļu spiegu grupas atmakošanu, daži tika nosūtīti "īpaši svarīgā misijā", un daži tika atlaisti no amatiem nekoncekvences un viltus ziņu izplatīšanas dēļ. Stokers sāka cieši uzraudzīt Totsa aktivitātes, un pēc mēneša, kad Stokers atkal devās pensijā uz savu "paradīzes" māju kalnos, lai atjaunotu morālo spēku, Bens piekļāvēja pie viņa durvīm.

Tad papildus personīgajai atreibībai Stokkera patiesais dzīves mērķis piepildījās. Pateicoties Benam, viņš saprata, ka pasaule nav melnbalta un ne viss baltais ir labs un viss melnais ir ļaunais. Zeme ir milzīga sistēma, kuru apdzīvo miljardiem cilvēku, kuri vēlas dzīvot. Un viņiem kaut kā jāatrod kopīga valoda vienam ar otru.

Totss bija iedzimts angļu kungs un zemes īpašnieks. Viņš absolvējis Kembridžu ar grādu matemātiskajā programmēšanā un apguvis ekonomikas un tiesību kursus. Jau no studentu laikiem viņš nopietni aizrāvās ar programmēšanu, taču viņa enerģija netika tērēta kaut kā jauna radīšanai, vairāk interesēja uzlaušana un iespīšanās kaut kas cits: tāpēc vispirms viņš uzlauza tēva bankas kontus un pastu, pēc tam atnāca pats. izveidoja aizsardzību pret uzlaušanu nākotnes iespējamiem hakeriem un instalēja to visos ģimenes sīkrīkos

Viņš varēja viegli norakstīt naudu no bagātu un ietekmīgu cilvēku kartēm un diez vai kāds viņu būtu izdomājis, taču kaut

kas jaunkungā nebija kārtībā, nauda viņu neinteresēja un turklāt viņš negribēja. nozagt to. Viņš nerunāja par savām uzlaušanas spējām, un pat tēvs nesaprata, kas noticis un kāpēc dēls pēkšņi sāka tik uzstājīgi ieteikt aizsargāt savu un draugu naudu ar kādu dīvainu, nezināmu programmu ar iebūvētu autentifikāciju. . Bet viņš mīlēja savu dēlu un nenoliedza viņa ekscentriskumu.

Nākamais attīstības posms nāca līdz ar biržas bumu. Jaunais vīrietis tik ļoti aizrāva ar spēlēšanu biržā, ka gandrīz pilnībā pameta studijas. Bet, atkal, nauda viņu nemaz neinteresēja, viņš gribēja izprast sistēmu un visu matemātiski aprēķināt. Un viņam tas izdevās, viņš sastādīja algoritmu un pat uzrakstīja datorprogrammu spēlēšanai biržā. Bet viņam šī darbība ātri apnika. Viņš saprata, ka spēlēšana biržā ir mākslīga ierakstu aprīte elektroniskajos plašsaziņas līdzekļos, kas pārvēršas par reāliem ietaupījumu līdzekļiem, bet ekonomiku nekādi neattīsta, bet tikai padara to slinku un neproduktīvu.

Ekonomika bija trešais jaunā vīrieša attīstības posms, taču atkal viņu neinteresēja jautājums: kā pelnīt naudu? Viņš vēlējās noskaidrot, kā viss darbojas un kas jādara, lai tas darbotos vēl labāk. Bens pētīja Ādama Smita darbus, lasīja populārās Forda, Kārnegija un Rotšilda grāmatas, pētīja Vēberu, Keinsu, Rikardo un, protams, neignorēja Kārli Marksu. Viņš skaidri saprata un saprata, kā veidojās viņa ģimenes bagātība, kā un kā dzīvo mūsdienu latifundisti un kā veidojās industriālais kapitāls. Taču, jo tālāk Totss iedziļinājās mūsdienu kapitāla veidošanā, jo vairāk viņš pārliecinājās, ka sabrukums nav tālu. Finanšu

kapitāls ar katru gadu palielinājās, tas tika nopelnīts un sūtīts tālāk pa spirāli, lai digitālajā datu nesējā ienestu papildu nulles. Atsevišķi cilvēki kļuva bagātāki, un sabiedrība kopumā kļuva nabadzīgāka. Pastāvīgie inflācijas uzplūdi deva valstīm iespēju izkļūt no nākamās krīzes, bet reālajā ekonomikas sektorā naudas vairs nebija. Ekonomikas teorija mainījās viena pēc otras, un reālais sektors nīka un nīka. Galu galā, kurš gan ieguldītu naudu kaut kā darbietilpīgā ar ienesīgumu līdz 10%, ja var tērēt naudu biržā un īsā laikā iegūt 100%.

Četrpadsmitā nodaļa.

Nākotnes dzimšana

Bena tēvs bija Romas kluba biedrs, un, kad jauneklīm apritēja divdesmit viens gads, viņš nokļuva vienā no šīs elites organizācijas sanāksmēm. Totss jaunākais visus ziņojumus noklausījās ar pavērtu muti, dažas jau saprata, dažas viņam bija atklājums. Vienu viņš saprata noteikti: bez ekonomikas teorijām pastāv arī politika, kas dažkārt rīkojas, nepievēršot uzmanību ekonomiskajiem likumiem. Bens piecus gadus bija vienkārši, tā teikt, draudzes loceklis šajā organizācijā, bet ar neparastām spējām matemātikas un programmēšanas jomā, kā arī ar statusu, izcelsmi un naudu, viņš izpelnījās iekšējās organizācijas uzticību un kļuva pilntiesīgs tās dalībnieks. Tas viņam ļāva iegūt reālu informāciju par valstu ekonomisko attīstību un politisko situāciju, no iekšpuses novērot dažādu nākotnes pasaules kārtības teoriju radīšanu un to ieviešanu dzīvē. Ļoti ātri viņš ieguva savas funkcijas organizācijā, viņš tikās ar daudziem pasaules politiķiem un ekonomistiem. Viņš personīgi pazina prezidentus un premjerministrus, darba laikā satikās ar Sorosu un Bezesu, klausījās Fukujamas un Valeršteina lekcijas un sadraudzējās ar Piketiju. Bet viņam ļoti nepatika tas, ko viņš redzēja no iekšpuses: it visā bija daudz maldināšanas un eksperimentu, kas, kā viņš uzskatīja, pie laba nenovedīs.

Laikam ejot, Bens sāka skaidri pamanīt to cilvēku degradāciju, kuri nomainīja pieredzējušos vecos aristokrātus. Intelekta līmenis un, pats galvenais, to cilvēku morālās īpašības, kuri aicināti valdīt valstis un kontinentus, katru gadu kritās. Un tas savukārt noveda pie tā, ka vadības sistēmā pārstāja ienākt gudri un ideoloģiski cilvēki. Viduvējības apņēma sevi ar vēl lielāku viduvējību. Pasaules ekonomiku skāra krīze pēc krīzes, militārie konflikti turpinājās visā pasaulē, un Romas klubs to visu saasināja, intensīvi īstenojot Zaļo programmu. Bens nebija viens savās sliktajās sajūtās, un cilvēki sāka apvienoties. Viņu grupā bija ekonomisti, programmētāji, biologi, ekologi un politiķi. Ziņojums par ģenētiski modificēto cilvēci kļuva par sprūda punktu, par motīvu izlēmīgai rīcībai. Viņi nāca klajā ar ideju izveidot nākotnes matemātisko modeli. Tas, ko viņi saņēma, lika rīkoties ar trīskāršu entuziasmu, jo ar šādu attīstības trajektoriju viņiem bija atlikuši maksimums piecdesmit līdz sešdesmit gadi, un tad viens scenārijs bija briesmīgāks par otru, taču tie visi beidzās ar frāzi: “visi nomira.”

Ikviens saprata, ka vecā pasaules kārtības sistēma drīz sabruks un nosegs visu apkārtējo ar savām drupām, tāpēc no visa spēka centās būvēt balstus, lai pēc iespējas vairāk cilvēku un resursu pārnestu jaunajā sistēmā, kuru viņi radīja. Izvietojot savus cilvēkus visur un veidojot dažādas organizācijas. Ilgi strīdējās par nākotnes sistēmas ekonomisko vadību, lai kā pūlējās, nepārrēķināja, neanalizēja, taču radās divas iespējas: pirmā – skarba diktatūra, fašisms bez nacionālās krāsas vai

otrs – komunisms, vārds aizliegts, pat izrunāts starp viņiem, bet vienīgais iespējamais variants cilvēces glābšanai ar gaišu nākotni. Viņi nolēma nepārpublicēt visus vecos notikumus šajā virzienā, bet gan izstrādāt savu “jauno” “inteliģentās sabiedrības” teoriju – prāta kopienu. Teorija tika izstrādāta divās versijās: iniciatoriem un vispārējai lietošanai, vairāku griezumu versija un tika pozicionēta kā progresīva nākotnes ekonomikas sistēma, tai nebija pamata postulātu, bet nosaukums tika popularizēts un tika radīti labvēlīgi apstākļi galvenās versijas ieviešana. Ir atrisināta problēma ar skarbu vārdu lietošanu un ar to saistītajiem negatīvajiem naratīviem. Bija tikai viena lieta, kas jādara: veikt pasaules revolūciju!

Darbs turpinājās, organizācija attīstījās un auga, visā pasaulē tika savervēti cilvēki, kas spēj pieņemt jauno ideoloģiju. Viņiem, tāpat kā masonu ložai, bija vairāki iniciācijas līmeņi. Vadība sastāvēja no simts cilvēkiem, un gandrīz visi viņi bija no pašas organizācijas dibināšanas.

Stokkers iekļuva organizācijā Bena aizbildnībā, viņš toreiz bija novērotājs Masačūsetsā un pamanīja divus talantīgus puīšus. Viņš nevarēja glābt vienu lietu, jo viņa taisnā daba nevarēja pieņemt progresīvās sabiedrības idejas, un līdz tam laikam sākusies paranoja lika viņam šaubīties par viņam nosūtīto cilvēku patiesajiem nodomiem. Tāpēc Bens nolēma vienkārši izvilkt jauno fiziķi no sistēmas vienkāršam izpētes darbam, taču viņš nedaudz nokavēja: viņš bija pilnībā sagatavojis papīrus speciālista pārceļšanai uz NASA kosmosa programmu, taču

rīkojums par likvidāciju nāca agrāk. , kad Bens bija prom. Diemžēl “labs cilvēks” un “labs speciālists” nav tās pieprasītākās īpašības cilvēkiem, kuri nolemj taisīt revolūciju, pagaidām ir nepieciešama neatlaidība, drosmē, spēja atdarināt vidi; un pats galvenais, ir vajadzīga ticība uzvarai un labākai nākotnei. Nu, viņam Stokera garām netrūka, un pēc rūpīgas pārbaudes viņš pats ieradās, lai viņu pieņemtu darbā organizācijā, un no tās dienas viņš nenožēlo ne mirkli. Jaunais vīrietis tajā laikā jau bija nobriedis revolucionārs, un, izpratis organizācijas mērķus, viņš pastāvīgi piedāvāja dažādu situāciju risinājumus, kas drīz kļuva par vienu no ietekmīgākajiem tās dalībniekiem.

Sākoties pandēmijai, viņi paši piedzīvoja visus jaunās “informācijas” sabiedrības jaukus: no vienas puses, viņi redzēja visu no iekšpuses (kā tas tiek īstenots, kā temniks tiek palaists plašsaziņas līdzekļos, kā darbojas emuāru autori savervēti, kā tiek uzpirkti zinātnieki un likvidēti nevēlamie), no otras – viņi iemācījās dzīvot jaunā kontrolētas informācijas vidē un tai pretoties. Tieši tad radās operācija Dome. Tā bija ļoti nopietna un sistemātiska izstrāde, pie tās strādāja aptuveni divi simti dažādu specialitāšu zinātnieku, un, lai risinātu radušās problēmas, notika apaļā galda diskusijas un dažādu virzienu prāta vētras.

Organizācijas ideja bija izveidot jaunu ekonomisko sistēmu, kuras pamatā būtu lēta elektrība, informācijas kontrole un jauns ideāls cilvēks.

Pirmo postulātu tieši pētīja Operation Dome projekta fiziķi. Tajā bija iesaistīti visi pasaules progresīvākie teorētiķi un viņi

kaut ko panāca. Līdz šim stacija, kurai būs jāpārveido saules enerģija, ir izveidota par 75%. Gan teorētiskie aprēķini, gan praktiskie eksperimenti solīja 90% panākumus. Šis dizains paredzēja arī vairāku tūkstošu satelītu klātbūtni, kas ar internetu aptvertu visu Zemes perimetru. Finansējums tika saņemts tieši no viņu mātes organizācijas fonda, ar kuru viņi cīnījās neizteiktā karā. Stokkera idejas skaistums bija pārliecināt ienaidnieku, ka viss tiek darīts viņa interesēs. Kopumā izdevās, bet bija arī ļoti sāpīgas neveiksmes. Tāpēc dažreiz bija nepieciešams upurēt ļoti cienīgus cilvēkus, bija atklātas nodevības, bija arī iekšējās izmeklēšanas, pamatojoties uz aizdomām, no kurām viena gandrīz maksāja Benam dzīvību.

Informācijas kontrole un jauna pret to izturīga cilvēka radīšana tika apvienota vienā lielā problēmā: KĀ UN KO mācīt bērniem? Lai veiktu jaunu globālu revolūciju, bija nepieciešami citi cilvēki, kas būtu pietiekami inteligenti turpmākai valstu vai citu sociālo veidojumu pārvaldībai to attīstības kontekstā. Vajadzēja audzināt pret patēriņu vienaldzīgus bērnus, kolektīvus, bet tajā pašā laikā ar savu individualitāti un sabiedrības labā izmantojamiem talantiem. Nācās izskaust kaitīgās īpašības: smīkņāšanu, skaudību, vēlmi sēdēt malā, glēvulību un slinkumu. Bija vajadzīgs gan fiziska, gan intelektuāla darba cilvēks. Un pats galvenais, bērnam ir jāiemācās pretoties globālajam informācijas spiedienam, kas kā lavīna ir pārņēmusi mūsdienu pasauli. Problēma bija tā, ka bija nepieciešams izveidot šo personu, neskatoties uz varas iestāžu prasību pēc pilnīgas izglītības

sabrukuma, pieaugoša patēriņa, plaši izplatītas atdalīšanas uz jebkādiem iemesliem un indivīda degradāciju kopumā. Un Stokker ģēnijs nāca klajā ar ideju izmantot informācijas sabiedrības galveno sviru savas organizācijas mērķiem: radīt alternatīvu realitāti un uzturēt šo mītu. Viņš izsita finansējumu izglītības sabrukumam, bet tajā pašā laikā bija pārliecināts par nepieciešamību izveidot jaunu skolu, kas apmācītu viegli kontrolējamus, atkarīgus un absolūti nekaitīgus cilvēkus, līdzīgi kā H.G.Velsa Eloi. Skolas bija aprīkotas ar jaunākajām tehnoloģijām, skolotājiem bija pienācīgas algas. Proti, materiālo bāzi veidoja varas, bet programmu jaunajai skolai izdomāja un īstenoja pavisam citi cilvēki. Pie tiem strādāja desmitiem tūkstošu speciālistu visā pasaulē, tas nav joks, bija jāizveido cienīga apmācības programma, bet tajā pašā laikā no pirmā acu uzmetiena tas izskatījās pēc absolūtas viduvējības. Lai uzturētu mītu par viduvējību, vairāki simti psihologu un metodiķu nemitīgi strādāja, lai sastādītu ziņojumus par skolās it kā ieviestajām programmām un visādā ziņā tās slavētu, bet, no otras puses, tūkstošiem žurnālistu aprakstīja nākotnes šausmas, kas radušās skolās. tāda izglītība. Faktiski izglītības jomā bija vistotālākā kontrole pār personālu, visur tika izvietoti tikai uzticami cilvēki, un, ja pēkšņi radās precedenti un kāds nezināšanas vai tīši nodeva tīklam vai presei nevēlamu informāciju, tas tika skaidri uzraudzīta un dzēsta. Programmas skolām un universitātēm tika izstrādātas visrūpīgāk un bija obligātas izpildei, ko kontrolēja daudzas pārbaudes un atzinīgi

novērtēja varas iestādes. Tā mīts darbojās, un visi bija pilnīgi pārliecināti par raidījumu šausmību un gaidīja pilnīgu sabiedrības sairšanu, kas tagad pienāks jebkurā dienā.

Lai īstenotu Stokker plānu, bija nepieciešams globāls pārklājums, ko arī nodrošināja operācija Dome. Lai apvienotos un apturētu iekšējos karus, bija vajadzīgs ārējs ienaidnieks, un viņš tika izgudrots. Ar šādiem zinātnes sasniegumiem, degradētu sabiedrību un informācijas tehnoloģijām Stokkera laikabiedri pat varēja būt pārliecināti par Kristus atnākšanu.

Visā vecā ģēnija gleznotajā plānā bija viens trūkums – laiks. Kad divdesmitā gadsimta sākumā cilvēki mēģināja izveidot komunistisku sabiedrību, viņi vispirms iznīcināja veco un uz tās drupām gribēja izaudzināt jaunu cilvēku, kas izraisīja milzīgus upurus un pretestību. Vispirms viņš vēlējās izaudzināt “intelektuālu, ar informāciju aizsargātu cilvēku” ar iebūvētu ugunsmūri, kas spēj dzīvot un strādāt nākotnes sabiedrības un pašattīstības labā, spējīgu ievietot informāciju ietvarā un ievietot to. viņa pakalpojums. Un pēc tam dodiet viņam, šim jaunajam cilvēkam, atslēgas uz lētu enerģiju un digitālu monetāro sistēmu, lai pārvaldītu jauna veida ekonomiku, kas paredzēta, lai nodrošinātu ikvienu ar visu nepieciešamo. Un, ja viņam izdodas šo cilvēku izglītēt, un lai šis process kļūtu neatgriezenisks, pēc matemātiskiem aprēķiniem būtu nepieciešami divdesmit gadi, un izdodas pabeigt stacijas būvniecību, tad pārejai uz jaunu sabiedrību nevajadzētu būt. tikpat sāpīgs kā iepriekšējais mēģinājums un tik masveida pretestību nesastaps. Un tad viss

būs atkarīgs no viņu aprēķinu pareizības un ieviesto metožu kvalitātes. Bet laiks nerimstoši strādāja pret viņiem, viņi noveco, daži nomira, un “Operācija” bija pastāvīgi jātur darbībā, pretējā gadījumā viss būtu bezjēdzīgs un viņi neuzvarētu. Tāpēc bija vajadzīgs jauns uztvērējs. Tāpēc Alekss kļuva par galveno figūru, kas bija jāapgriež un jāuzliek uz šaha galda, lai turpinātu spēli... Lai uzvarētu.

Piecpadsmītā nodaļa. Vecie draugi

Stokkers ieradās par to runāt ar savu veco draugu...

– Kā Čārlzam klājas? – Stokers zināja, ka tas ir sāpīgs jautājums viņa draugam, taču tēma, par kuru viņš gribēja runāt, prasīja visu noskaidrot līdz galam.

– Es zinu, kas pamudināja tavu jautājumu. Jums nav jāuztraucas par to, ka “jūsu kandidatūra” ir ārpus konkurences. Mans dēls mani nicina, un šāds stāvoklis man ir piemērots. Tas būs veselīgāk. Ļaujiet viņam glābt planētu, savācot atkritumus un stādot kokus, tas noteikti dos rezultātus. Mūsu spēles ir balstītas uz meliem, un agri vai vēlu tas atspēlēsies. Es ceru, ka cietīsim tikai mēs, jūs un es tiksīm pakārti vai ieslodzīti," viņš skumji iesmējās, "un turklāt es neesmu pārliecināts, ka mūsu ienaidnieki to darīs."

"Es dzīvoju ellē, tāpēc pat tik briesmīga nāve man nāks par labu, ja vien mums izdosies uzsākt šo vilni, un tad pati daba darīs savu darbu."

"Vai jums nemaz nav žēl šī zēna, jo viņš tiek izmitināts kopā ar mums?"

"Es nevienam nenovēlu tādu likteni, un tomēr es dodu divus cilvēkus nokaut..."

– Divas?! Tu man rakstīji tikai par Aleksu.

– Vai atceries to zinātnieku meiteni, Helēnu? Brīnišķīga jauna būtne...

– Nē, kāpēc tu gribi sabojāt viņas dzīvi? Viņa ir brīnišķīga zinātniece, tik daudz darījusi šīs nelaimīgās pasaules labā, ka viņas dzīves laikā viņai var uzcelt pieminekli. Un jūs vēlaties izveidot īstu eņģeli, briesmoni, kuru ienīdīs liela daļa cilvēces. Par ko?

– Viņi mīl viens otru un abi paši uzminēja, kādu spēli mēs spēlējam, es paskaidrošu visu, kas viņiem nebija skaidrs. Un viņi izlems, vai vēlas turpināt un vai saprot visas sava lēmuma sekas,” Stokers smagi nopūtās, piecēlās un piegāja pie loga. – Galu galā jums arī bija ģimene un pat piedzima dēls. Varbūt kopā viņi nebūs tik vientuļi kā es.

“Jūs aizmirstat, ka es esmu iedzimtais kungs un mana sieva ir Lielbritānijas karaļa attāla radniece.” Mūs ienīst mūsu dzimšanas fakts. Un jūs pārvērtīsiet šos puīšus par monstriem. Beatrise dalījās manos uzskatos un arī gribēja pasauli padarīt labāku, taču viņa neatbalstīja veidu, kā viss tiek īstenots. Maldināšana vienmēr iznāk. Tas ir ļoti lipīgs un viss pielīp. Manu dēlu uzaudzināja Beatrise, un viņš kļuva par izcilu cīnītāju par labāku pasauli. Čārlzs to dara atklāti. Viņa rokās nebūs asiņu, un viņš gulēs labi.

– Nu, jūs labāk par mani zināt, kurš ir atbildīgs par visu šo “vides programmu” un uz ko tā ir vērsta. Izpildītāji, protams, var būt ideoloģiski un sirsnīgi cīnītāji pret cilvēka ietekmi uz dabu, taču, lai viņus neizmantotu akli, viņiem ir jādod zināšanas: jādraudzējas ar bioloģiju, fiziku un ģeogrāfiju. Pretējā gadījumā viņi ir lemti izpildīt pavēli likvidēt to vai citu konkurentu un

veicināt varaskārojumos vēlamos politiskos lēmumus.

Ienāca sulainis un teica, ka vakariņas tiek pasniegtas mazajā viesistabā, kā saimnieks bija pasūtījis. Draugi devās uz blakus istabu. Ēdienu smaržas atgādināja Stokkeram, ka viņš pēdējo reizi bija ēdis pirms aptuveni desmit stundām. Viņi apsēdās pie grezna ozolkoka galda, apkalpošana bija lieliska, un Totiem bija labākais pavārs visā Anglijā.

"Ben, mēs vienkārši kļūstam veci, un mums tur būs jāatbild par visām mūsu zemes lietām." Un man noteikti ir asinis uz rokām līdz elkoņiem. Jā, es pat pats nevaru pielādēt ieroci, taču manu pavēles dēļ daudzi cilvēki zaudēja dzīvību. Viņi visi bija cilvēki ar zemākajiem standartiem, bet slepkavība paliek slepkavība. Un no vienas elles es nonākšu tieši citā. Bet es ļoti ceru, ka šie jaunieši spēs izvairīties no manām kļūdām un viņiem nebūs jāiet pāri galvām. Sistēma izveidota, cilvēki strādā, pirmā paaudze jau absolvējusi skolu, tiek pabeigts Doms, vēl pieci gadi un process kļūs neatgriezenisks. Un tad visas slepenās organizācijas varēs parādīties un ievest cilvēkus, jaunus cilvēkus jaunā "inteliģentā sabiedrībā" – prāta kopienā. Teorija ir plaši izplatīta, ir ekonomisti, juristi, finansisti, kas zina, kā to pielietot praksē. Mūsu puīši strādā arī ar armiju. Paskaties, kaut kas izdosies. Jūs pats veicāt aprēķinus, tā ir vienīgā iespēja, pretējā gadījumā mēs pat neredzēsīm vietu kapsētā. Visa pasaule sadegs kodolugunsgrēkā. Ir vērts mēģināt visu salabot... Un uzvarēt. – Stokers klusi, bet ļoti pārliecināti teica savus pēdējos vārdus.

– Jā, man tiešām ir skumji. Zini, man kļuva bail no nāves. Pēc

Beatrisēs nāves es pat gribēju mirt, bet tagad man ir bail...

Pusdienas bija beigušās, un draugi pārcēlās uz terasi.

– Čārlzs ieradās pirms nedēļas. Tā bija Beatrisēs jubileja. Mēs ar viņu ilgi runājām. Ziniet, viņš saprot, ka tos bieži izmanto kaut kādām politiskām afērām, taču viņi joprojām uzskata, ka mums vismaz kaut kas jādara, nevis žēlojas un pieņem, ka no mums nekas nav atkarīgs. Katrs labais darbs ir labā enerģija, ko mēs ievieojam planētā. Un arī... viņš man jautāja, vai es zinu, kāda tā ir “saprātīgas sabiedrības” teorija? Man šķiet, ka viņš pievienojās vienai no slepenajām šūnām, man vajadzētu būt laimīgai, bet es baidos viņu pazaudēt, pazaudēt fiziski, kā Beatrise... Šī bija mana iespēja viņam pateikt, ka es neesmu tik briesmīga kā viņš domā, bet tā vietā es sāku ņirgāties par “bezvērtīgo” teoriju.

– Ben, tu pazīsti savu dēlu. Jūs nevarēsiet viņu glābt, viņš ir gatavs cīnīties frontes līnijā, viņš to nevarēs darīt tāpat kā mēs. Maldināšanas ceļš nav paredzēts viņam. Varbūt viņš ir mūsdienu Če Gevara. Lai viņa mūžs nav garš, bet laimīgs. Varbūt nākamreiz varēsi viņam pastāstīt vairāk, bet pagaidām ļaujiet viņam iet savu ceļu.

– Kā ar tavu Aleksu? Vai jūs domājat, ka varat tikt galā?

– Dažreiz man šķiet, ka tas esmu es jaunībā. Viņš ir gudrs, elastīgs, praktisks. Viņš zina, ko vēlas, un, ja nepieciešams, ir gatavs upurēt savu dzīvību... Ir tikai viens āķis, pēkšņi viņam būs jāziedo Helēnas dzīvība, un tas ir grūtāk. Ziniet, man šķiet, ka viņš būs tas, kurš atradīs izeju no šiem lipīgajiem meliem, uzbrauks pa vilni un neļaus visai šai konstrukcijai salūzt krastā.

Es ticu viņam. Viņam ir dvēsele.

Viņi ilgi runāja par dažādām abstraktām tēmām. Atcerējāties pagātņi un skatījāties fotogrāfijas. Tikai pret pusnakti viņi devās uz savām istabām un devās gulēt. Pēc brokastīm Stokkers lidoja mājās uz Ameriku.

Sešpadsmitā nodaļa. Šoka terapija

Viņi brauca ilgi, šoseja bija pamesta, ceļš bija lielisks. Ērts kreiseris jau stundu tos veda pa gleznaino pamesto apvidu. Pirms iekāpšanas mašīnā Stokkers brīdināja, ka viss tiek uzraudzīts un visus “svarīgos” pārrunās vēlāk, un šo braucienu varēs izmantot atpūtai, skaisto skatu baudīšanai un domu sakārtošanai.

Šo divu gadu laikā Aleksa dzīve apgriezās kājām gaisā. Vairākas reizes viņš bija uz vājprāta robežas, viņš redzēja un dzirdēja tādas lietas, ka viņam bija jāšaubās par savu kompetenci un pat vispārējiem Visuma likumiem, viņš piedzīvoja nodevību un sev tuvu cilvēku nāvi, viņš zināja, ka viņa dzīve tagad nebija tā vērtā un salauzts santīms. Galu galā viņš beidzot un neatgriezeniski saprata, ka “Operācija Dome” ir milzīgi meli planētas mērogā, tās izplatīšanā ir iesaistīti daudzi cilvēki visā pasaulē, un šie cilvēki ir ļoti, ļoti dažādi: starp tiem ir zinātnieki, politiķi, uzņēmēji un daudzi parastie Fiziķi-šovmeņi, kuriem vienalga, par ko taisīt ažiotažu.

Ja šis būtu tikai šovs, tikai izklaide masām, ko atbalstītu kino industrija, nebūtu nekādu jautājumu, katrs var brīvi ticēt tam, kam grib. Amerika ir visdemokrātiskākā valsts pasaulē! Bet šo programmu atbalsta pasaulē cienījamākie zinātnieki! Šis fakts mani padarīja traku un lika šaubīties par savu kompetenci. Tas Aleksam lika secināt, ka “Operācija Dome” ir aizsegs kaut kam ļoti svarīgam un, protams, tas ir nepieciešams cilvēces

izdzīvošanai, pretējā gadījumā viņa tik cienīti cilvēki nebūtu stājušies tik zvērīga antinieka aizstāvībā. -zinātniski meli. Un, kad viņš sāka detalizēti analizēt, kurš ko teica par mūsdienu dienaskārtību, izrādījās, ka papildus "sensacionālajiem" rakstu tagiem, lai piesaistītu lasītāja uzmanību, nebija konkrēta apstiprinājuma. par "citplanētiešu iebrukumu" pašu zinātnieku aprēķinos.

Marka nāve un tas, ko viņš uzzināja īsā laikā, kad viņi bija viens otru pazinuši, viņā iesakņoja domu, ka darbs, ko šie cilvēki dara, ir bezprecedenta nozīme... un viņa dzīvības vērts.

Kad Alekss to visu saprata pats, viņš nolēma visu likt uz vietas un beidzot noskaidrot šo jautājumu. Viņš apzinājās, ka cilvēkiem, kas stāv aiz tā visa, nebija šķēršļu izraisīt viņam autoavāriju vai injicēt viņam nāvējošu injekciju, kas izraisītu masīvu sirdslēkmi. Bet tā vietā viņš nez kāpēc tika uzaicināts strādāt diezgan slepenā laboratorijā, viņš bezgalīgi tiek aicināts uz dažādiem sarunu šoviem, kur viņi diezgan pieklājīgi un pārlicinoši cenšas viņu "gāzt". Viņam vairs neviens neseko. Viņam pavērās nākotnes plīvurs, un viņš tika atstāts pašplūsmā. Un tas viņam bija noslēpums. Kāpēc viņi tik daudz ar viņu raustās, kas viņš īsti ir, cik vērts ir viņa vārds, salīdzinot ar izcilu zinātnieku vārdiem. Un tad viņš ieradās Stokkerā... Stokkers, kā Aleksam šķita, to tikai gaidīja. Viņš neļāva viņam atvērt muti, bet tikai norādīja, lai viņš viņam sekotu, un, kad viņi izgāja ārā, viņš teica:

"Neko nopietnu arī mašīnā nevajag apspriest, apkopojiet savas

domas, es cerēju, ka atbrauksiet." Kad mēs ieradīsimies, jūs saņemsiet izsmeļošas atbildes uz saviem jautājumiem. Es redzu, ka jūs jau esat nobriedis.

Kad viņi izkāpa no mašīnas, Aleksa priekšā pavērās tik neparasta aina, ka bija laiks noticēt ne tikai citplanētiešiem, bet arī ceļošanai laikā. Viņa acīs šķita maza būdiņa ar grebtiem slēgiem, iežogota ar zemu žogu. Būdas priekšā bija puķu dobe ar ziediem, bet aiz muguras bija lieliski iekopts sakņu dārzs. Aiz vārtiem auga vairāki augļu koki. Alekss pat nevarēja precīzi noteikt, kādi augļi tie ir, jo viņš bija pilnībā aizmirsis, ka tie aug kokos. Pa labi no mājas atradās pilnīgi nezināma balķu konstrukcija kvadrāta formā ar jumtu no cirsta koka, šī laukuma iekšpusē bija ūdens, un zem jumta bija šahta ar ķēdi, uz kuras karājās spainis. Šajā visā bija kaut kas neskaidri pazīstams, taču Alekss nevarēja pielikt pirkstu. Vienu viņš zināja droši – šī bija ainava no tālās pagātnes.

Viņus sagaidīt iznāca veca sieviete ar laipnām acīm un smaidošām grumbām. Viņas mati bija sasieti ar šalli, un viņas rokas bija visas zemē, viņa nepārprotami strādāja dārzā.

– Vasenka, kāpēc tu nezvanīji? – viņa teica Aleksa sen aizmirstā valodā, satvēra rokas un sāka slaucīt netīrumus uz priekšauta.

– Gļāša, neuztraucies, tas atrisinājās spontāni, mums jārunā ar jauno vīrieti. Mums ir svarīga saruna, un nav labākas vietas.

– Un tad, protams, tu saki: es uzlikšu tēju, izcepšu pankūkas un esmu uzvārījusi svaigu ievārījumu... Tu saki, bet kas par to.

– Gleš, nesteidzies, mēs vienkārši sēdēsim.

"Man ir labāk zināt, kā sarunāties!" Tukšā dūšā var pateikt tādas lietas, ka būtu nepieciešami seši mēneši, lai atšķetinātos. Tu ieej mājā, tur viss ir kā gribi, viss savās vietās, tikai noslaucīti putekļi, un es vienā mirklī apgriezīšos un uzklāšu galdu.

Alekss iepleta acis un klausījās dīvainajos vārdos. Visā šajā attēlā bija kaut kas pazīstams, bet neticami tāls. Un valodu, ko sieviete runāja, viņš to bija dzirdējis jau sen, viņš to zināja – tajā runāja viņa māte. Piedāvājums apkopot manas domas, kas izteikts pirms brauciena, šobrīd ļoti noderētu, jo manas domas tagad lēkāja uz visām pusēm. Pārlicība un pārlicība, ar kādu viņš šorīt devās uz Stokkeru, izkusa kā dūmi. Viss, ko viņš redzēja un juta, noveda viņu stuporā, pilnīgs pārrāvums viņa galvā. Tagad Alekss savā priekšā ieraudzīja nevis cienījamu fiziķi-astronautu, biznesa zinātnes haizivi, par kuru cirkulēja vislaunprātīgākie šantāžas, korupcijas un pat slepkavību stāsti, bet gan nogurušu, nogurušu sirmgalvi ar nokareniem pleciem un skumjām acīm.

"Nu, iesim mazgāt rokas," Stokkers izvilka Aleksu no apdullināšanas.

Viņi piegāja pie dīvainas konstrukcijas, profesors noņēma spaini un nolaida to ūdenī, tad, izmantojot sviru, sāka tīt ķēdi atpakaļ un izvilka spaini, tikai šoreiz ar ūdeni, piegāja pie izlietnes un ielēja ūdeni mucā virs tā. Tad viņš pacēla rokas un ūdens izlija. Redzot jaunā vīrieša apjukumu, Stokers paskaidroja:

– Šī ir aka, te nav tekoša ūdens. Tātad, sen, manā bērnībā, viņi

ieguva ūdeni.

Dīvains bija arī ārdurvju dizains: atvērums bija diezgan plašs, taču to augstums atstāja daudz vēlamo. Lai ieietu pa durvīm, jūs netišām paklanāties un tādējādi paklanāties pretī karājošo ikonu priekšā. Aiz nelielas ģērbtuves atradās liela istaba ar masīvu galdu pa vidu, lielu pusapaļa dīvānu, diviem atzveltnes krēsliem un kaut ko neskaidri līdzīgu kamīnam, tikai ar amortizatoru – tās ir visas mēbeles... Jā, bija arī pie sienas televizors, ļoti vecs, tādi ir bijuši gadiem. Viņi nelaiž ārā divdesmit, un pa sienām bija fotogrāfijas, logs nebija liels, bet ļoti gaišs, iespējams, caurspīdīgā aizkara dēļ kas to ierāmēja.

Profesors ievada viesi blakus istabā, kas izskatījās pēc kabineta: pie loga atradās liels, masīvs galds ar atzveltnes krēslu, otrā galda pusē stāvēja divi mazāki krēsli, stūrī bija neliels, bet ļoti skaists kamīns, un abās galda pusēs bija bezgalīgi grāmatu plaukti. Mēbeļu nebija daudz, bet tās visas bija īsts mākslas darbs.

Stokkers izskatījās ļoti noguris, nedaudz saguris, uz īsu brīdi izgāja no istabas un atgriezās ģērbies pilnīgi kā mājās: adītā džemperī, mājas biksēs un čībās.

– Atvainojiet, es strādāju trīs dienas, man bija jāsakārto svarīgas lietas. Pagājušajā nedēļā es pazaudēju vienu ļoti labu vīrieti, viņš man bija gandrīz kā dēls... Un tad šīs sasodītās preses konferences, es ēdu vienu reizi dienā un gulēju četras stundas, un es neesmu Napoleons vai Tesla, mans ķermenis prasa atpūties, jā un oficiālais uzvalks ir šausmīgi garlaicīgs. Šeit es esmu mājās

un vēlētos atpūsties.

– Dieva dēļ! Es vēlos kādu skaidrojumu par...” Alekss apklusā.

– Jūs gribējāt jautāt, kā es, izcils fiziķis un zinātnieks, varu atbalstīt pasaules melus ar nosaukumu “Operation Dome”? – Stokkers pasmaidīja, – tas ir ļoti vienkārši, es esmu tas, kurš to izdomāja.

Ja Alekss būtu stāvējis, viņš pēc šādas atbildes noteikti būtu apsēdies. Viņš, kā saka, bija bez vārdiem un tik tikko izspiests:

– Bet kāpēc?

Stokkers nopūtās, skumji paskatījās uz jauno vīrieti un sāka savu garo ekskursiju pagātnē:

– Mans stāsts jāsāk no tālienes, lai tu saprastu visu iecerētā būtību, arī saprastu, kas es esmu un, galvenais, rastu atbildi: kāpēc tu man esi vajadzīgs? Lielākajā daļā vietu, kur es dzīvoju vai strādāju, ir noklausīšanās ierīces, tāpēc es jūs atvedu šeit, un, iespējams, lai visu saprastu, jums vajadzēs pavadīt laiku šeit. Pēc pāris stundām šeit tiks piegādātas dažas jūsu lietas un portatīvais dators. Neuztraucieties, jūsu dzīvoklī neviens neielauzās, un tur pat nenotiek telefonsarunu noklausīšanās. Helēna sakravāja savas mantas, un tu pati iedevi viņai atslēgu. Tātad,...

Septiņpadsmitā nodaļa.

Stokkera stāsts: kā tas viss sākās

Joprojām absolvējot Masačūsetsas Universitāti, iegūstot astrofizikas grādu, es iekļuvu programmā, kuru finansēja labi zināms labdarības fonds. Toreiz viņš finansēja daudzas lietas. Un es un mans draugs saņēmām stipendiju projektam ar skaļu nosaukumu: "Svešzemju civilizāciju klātbūtnes izpēte, izmantojot starojuma spektrālo analīzi dažādās galaktikas daļās, pamatojoties uz Šrēdingera vienādojuma un kvantu spektrometra izmantošanu." ko mēs gatavojāmies izgudrot. Nesmejieties, mūsu projekts nav tas smieklīgākais no tiem, kam toreiz tika piešķirta nauda. Mēs bijām aktīvi, ambiciozi jaunieši, gatavi uz visu, lai tikai saņemtu grantu un uzsāktu savu biznesu. Kā jūs saprotat, mēs neko neizdomājām, bet iekļuvām struktūrā, kur apgrozās liela nauda. Piedalījāmies dažādās konferencēs, apmācībās “par pareizu mūsdienu pasaules attīstību, demokrātijas izplatību visā pasaulē un vides aizsardzību”. Kopumā mēs kļuvām par īstiem savas valsts patriotiem un bijām pārliecināti, ka veidojam labāku pasauli visai cilvēcei. Bet, tā kā mēs bijām ne tikai neuzmanīgi romantiķi, bet arī centīgi astrofiziķi, mūs aizveda nopietni projekti: piedalījāmies zema blīvuma superskaņas palēninātāja izstrādē un visos ar Marsu saistītajos projektos. Un no darba brīvajā laikā

viņi izklaidējās ar The X-Files par saskarsmi ar citplanētiešiem. Šiem nolūkiem īpašs CIP departaments tika izveidots pagājušā gadsimta piecdesmitajos gados. Kādi marginalizēti cilvēki tur strādāja! Kopumā mēs pavadījām laiku diezgan jautri un ērti.

Bet kādu dienu atnāca mans draugs Stīvens un teica, ka ir uzaicināts uz privātu pseidozinātnisku struktūru, tās nosaukums neko nepateiks. Manam draugam piedāvāja vadošu amatu un labu atalgojumu. Man bija prieks par viņu, jo īpaši tāpēc, ka viņš vēlāk solīja man iedot darbu. Gadiem ejot, es piedalījos kosmosa programmā, un mans draugs sāka parādīties arvien retāk, nekad neko neteica par savu darbu un pilnībā pārstāja smaidīt un jokot. Vairākas reizes mēģināju viņu pierunāt, bet... Pēdējo reizi, kad viņu redzēju, vienkārši pieprasīju, lai viņš pamet savu "briesmīgo" darbu, jo īpaši tāpēc, ka programmā mums bija brīva vieta. Mēs bijām ar viņu uz beisbola spēli, viņš pat mēģināja pajokot, un, kad šķīrāmies, viņš teica: "Ir par vēlu! Ir par vēlu!" Tad es to attiecināju uz diennakts laiku, bet pēc trim dienām avīzē ieraudzīju nekrologu, ka mans draugs izkritis pa logu. Un pēc nedēļas es saņēmu no viņa pēcnāves pastkarti, no kuras sapratu, ka viņi palīdzēja viņam izlēkt un viņš lūdza nepieļaut viņa kļūdas, viņš arī rakstīja par mūsu vasaru pēc universitātes beigšanas un lūdza mani apciemot mūsu mīļo tante. Protams, es sapratu, ka tā ir šifrēšana un viņš man atstāja mūsu slepenajā vietā dažus materiālus, kurus es nepaspēju paņemt un izpētīt. Tas, ko viņš man atstāja, bija kā šausmu filmas scenārijs, un šī "dāvana" noteica visu manu turpmāko dzīvi.

Pēc mēneša tā pati privātfirma man piedāvāja darbu. Es pat nebiju pārsteigts, manī viss mutuļoja, es gribēju atriekt savam draugam, es biju gatava izlauzties un cīnīties ar pūķi. Tad preses konferencē, atcerieties, jūs arī drosmīgi izgājāt cīnīties un tādējādi pamodinājāt manī atmiņas. Tad pats liktenis lēma citādi. Es ļoti ātri sapratu, ka nav pūķa, bet ir tikai hidra un to nav iespējams uzvarēt. Toreiz es nolēmu to vadīt. Manām ambīcijām nebija robežu, atriebības slāpes stiprināja manu garu, es gāju pāri galvām un gāju uz augšu, es gribēju uzzināt visus noslēpumus. Mani pārsteidza to cilvēku kontingents, ar kuriem es sastapu, likās, ka viņi ir vienkārši klonēti darbam šajā organizācijā. Kopējais portrets ir šāds: liela iedomība, morāles principu trūkums, pakļaušanās priekšniekiem un minimāla kompetence pārraudzībā esošajā jautājumā. Šī trauklā personāla struktūra, kuras pamatā bija bailes un iedomība, man bija pārāk grūts. Es parādīju vajadzīgās īpašības, un mana īstā, nevis iluzorā, tāpat kā pārējās, kompetence palīdzēja man kļūt, tā sakot, par "konsiglieri" starp "likteņu šķīrējtiesnešiem". Un mans ceļš augšup pa manu priekšgājēju kauliem un, viņuprāt, netīrumi uz mani, padarīja mani par ļoti cienītu cilvēku viņu vidū. Krūšu kabatā vienmēr nēsāju sava drauga fotoattēlu, lai atgādinātu par kļūdas cenu. Es ātri sapratu, kāpēc viņš tika nogalināts. Viņš vienkārši nevēlējās kļūt par "necilvēku", bet es jebkuram normālam cilvēkam kļuvu par bezprincipu, ambiciozu nelieti.

Tad pat ar visiem pūliņiem un viltībām manās rokās nebija asiņu, katru dienu skatījos spogulī un baidījos tajā ieraudzīt

Dorianu Greju, ieskatījos savā dvēselē un baidījos to pazaudēt. Es būvēju šo māju, lai nebūtu traks, tā man ir kļuvusi par enkuru, pie kura turos, kurā varu būt es pati un kur nav spoguļu. Mana māte ir krieviete (cita līdzīga detaļa, vai ne) un bērnībā vasaras pavadīju pie vecmāmiņas, tieši tādā mājā tālu Krievijas nomalē, kur nebija pat tekoša ūdens. Glasha ir mana attālā radniece, viņai vairs nav neviena, un es lūdzu viņu pārvākties uz šejieni un pieskatīt māju. Šeit es gūstu enerģiju.

Profesors rūgti pasmaidīja, staigāja pa istabu, glāstīja ar roku grāmatu muguriņas:

“Šī ir realitātes sala, kur nav telekomunikāciju un pilnīgas novērošanas līdzekļu. Šeit nav informācijas, kas varētu pārpludināt visu pasauli. Visā šīs paradīzes pastāvēšanas laikā mani apmeklēja tikai trīs cilvēki, tu esi ceturtais,” atkal rūgts smaids. "Jūs nevarat iedomāties, cik vientuļš es esmu un cik noguris no dzīves virtuālajā realitātē."

Vienkāršiem cilvēkiem ir vieglāk, tos iedala trīs kategorijās:

- Pirmie uztver virtuālo pēc nominālvērtības, dzīvo “sazvērestības teorijas” paradigmā, viņiem ir ērti, jo uzskata, ka ir pievienojušies noslēpumam un ar lielu prieku izplata vissmieklīgāko un zvērīgāko informāciju, jo atklājo savvērestību. nozīmē paaugstināt savu reitingu sabiedrībā un savas personas nozīmi, viņu pastāvēšanas pamatā ir kvalitatīvas izglītības trūkums un ticība brīnumiem. Rezultātā mums te ir naivs pusaudzis pašnoteikšanās periodā, kurš, no vienas puses, neatzīst autoritātes, no otras, ir absolūti pieredzējušu

manipulatoru vadīts.

– Cita cilvēku kategorija ir sarežģītāka un mazāka: tie ir cilvēki, kuriem ir laba pamatizglītība, kuri saprot fizisko likumu darbību un pieturas pie tradicionālās zinātnes, viņiem ir attīstīta kritiskā domāšana, un viņi netic pasaku teorijām, un sazvērestības, bet viņu ticība saviem spēkiem un Spēja mainīt mūsdienu tumsonību ir tik maza, ka viņi dod priekšroku vienkārši dzīvot, atdarinot vidi un paužot savu viedokli, maksimāli mājās virtuvē 5-6 cilvēku kompānijā. , no kuriem vismaz trīs būs cilvēki no pirmās kategorijas.

– Pasaule būtu nonākusi strupceļā un likvidējusies, ja nebūtu trešās kategorijas, kuras skaits ir ļoti mazs, bet vitāli svarīgas jebkuras sistēmas izdzīvošanai: tās ir diverģentes, tā teikt, to atšķirīgā iezīme ir tāda, ka vienalga. kāda viņiem ir izglītība un morālās īpašības, viņiem iekšā ir kaut kāda mūžīgā kustība, viņiem noteikti kaut kas jādara, lai ietekmētu Visumu, viņi ir kaislīgi un ir gatavi upurēt visu savu ideju labā. Kā mana vecmāmiņa mēdza teikt: "Tev ir īlens vienuviet!"

Durvis atvērās un iekšā ienāca Glāša ar paplāti un veselu dažādu smaku taku, kas man lika atcerēties, ka viņi abi bija izsalkuši:

– Būtu zvanījis iepriekš, būtu uztaisījis pelmeņus vai cepu pīrāgus. Viss ir labāk nekā jūsu pilsētā. Kā tas var būt, skaties, tas viss ir sarucis, tu badā gan skrimšļus, gan mazuļus. Es tev uzvārīju tēju ar piparmētrām, tikko vakar pagatavoju ievārījumu, jānogas vairs nav, skats sāpošām acīm," Glāša pļāpāja un uzklāja

galdu. – Cik ilgi tu paliksi? Rīt vārīšu kāpostu zupu, tavs kurjers man atveda visas sastāvdaļas, gurķi jau svaigi, es tos pārkaisu ar sāli, rīt būs tieši tā. Ak, kāpēc es ķeksēju, es iešu ēst.

Glāša iznāca ārā, un viņi, ne vārda neteikdami, paņēma dakšiņas un tajā pašā laikā sniedzās pēc pankūkām, tās izskatījās ļoti apetītīgas, un smarža viņus vienkārši padarīja trakus, īpaši ņemot vērā to, ka viņi bija nokavējuši pusdienas.

Astoņpadsmitā nodaļa. Stokkera stāsts: Personības Trīsvienība

Mūsu struktūra ir ļoti sazarota un sarežģīta. Es jau teicu, ka mēs strādājam globālā korporācijā, tas ir, struktūrai nav valsts robežu un to pārstāv dažādas institūcijas. Mēs esam kā astoņkājis, izplešam savus taustekļus visur.

Kad mans draugs tika nogalināts, es sapratu, ka cīņa ar galvu ir bezjēdzīga un bezjēdzīga. Ilgu laiku strādāju, kāpu pa karjeras kāpnēm, kāpu arvien augstāk un augstāk, pakāpeniski palielinot centības pakāpi. Es gaidīju, es atdarīju, es novietoju savus cilvēkus dažādās jomās dažādos amatos. Es pētīju cilvēkus, ieņēmu tieši to pozīciju un lomu viņu struktūrā, uz kuru tiecos. Es paredzu jūsu jautājumu, jā, es savā ceļā likvidēju daudzus cilvēkus. Manas rokas ir tīras, bet sirdsapziņa ir asinīs. Tikai tad, ja viņi likvidēja gudrākos un morāli stiprākos cilvēkus, es no visa spēka centos veikt aizstāšanu: es uzvilku šos cilvēkus uz augšu, bet ciniskus un stulbus cilvēkus noliku zem naža. Jā, tas mani nekādā veidā neattaisno, bet, dzīvojot vilku barā, nevari atvērties un pateikt, ka esi aita. Es sasniedzu savu mērķi, es pazinu visu organizāciju no iekšpuses. Es zināju, kurš ar ko nesadzīvo un uz kādām pretrunām var apspēlēt. Es lasīju ziņojumus par reāliem pētījumiem dažādās jomās un varēju zināt reālo zinātnes un tehnikas stāvokli šobrīd, kas ļāva man redzēt reālo ainu par to,

kas tur ir, kas tiek būvēts un kas no tā var rasties. Tieši tad mani sāka rasties ideja par labākas pasaules veidošanu, pasauli, kuras pamatā ir izpratne, ka jebkuri eksperimenti ar dabu, arī cilvēka dabu, noved pie iznīcības. Mūsu institūts ir sastādījis nākotnes modeli, nākotni, ko globālisti veido, samazinot iedzīvotāju skaitu un degradējot iedzīvotājus. Viņi domā, ka uzliks digitālo apkakli vai modificēs cilvēku un problēma tiks atrisināta, viņi dzīvos greznībā un bezrūpībā, un miljoniem cilvēku vienkārši pastāvēs, kurus kontrolēs vai nu ar spēku un bailēm ar važu palīdzību, vai ar ģenētisko modifikāciju, kas ļaus viņiem implantēt laimes gēnu un pazemību. Bet mēs simulējam abus variantus. Pirmajā cilvēce dzīvos līdz 2060. gadam un viss beigsies ar kodolkatastrofu, otrajā mēs mierīgi nomirsim līdz 2090. gadam.

– Bet jūs varētu viņus pārliecināt ar cipariem, ka tas ir ceļš uz nekuriem!

"Es mēģināju to darīt, kas man gandrīz maksāja manu stāvokli un, iespējams, arī manu dzīvību." Es pazaudēju piecus brīnišķīgus darbiniekus. Protams, nepaliku parādā, un noliku zem naža ļoti ietekmīgus un nepatikus cilvēkus, bet... tad sapratu, ka jārikojas savādāk. Pārlasīju daudzus filozofus, psihologus, biologus un ekonomistus un nonācu pie tāda paša secinājuma kā viņi visi: cilvēkam ir brīva griba un jo morālāks ir cilvēks, jo viņa rīcība ir noderīgāka sabiedrības attīstībai un daba kopumā. Kas attiecas uz ekonomiskajām problēmām, tad tās pazūd sabiedrībā bez īpašuma, proti, ja tev ir viss nepieciešamais, tad nevajag kaut ko ņemt no kaimiņa. Starp citu,

globālisti nonāca pie tādas pašas domas. Viņi arī domā tāpat – īpašums traucē pāriet uz jaunu postkapitālistisku pasauli. Tas ir, šeit mūsu plāni saplūst. Atšķirības sākas, kad mēs apspriežam cilvēka lomu nākotnes sabiedrībā.

Viņi uzskata, ka viņiem nav vajadzīgs tāds cilvēces daudzums vai kvalitāte, kas nozīmē kontroli pār skaitļiem, pārpalikuma iznīcināšanu un atlikušo modifikāciju.

Es uzskatu, ka cilvēks kā bioloģiska būtne ir diezgan spējīgs izveidot civilizācijas hierarhisku struktūru, kas spēs atturēt cilvēci no pašiznīcināšanās. Jums vienkārši jāaudzina šis jaunais cilvēks. Mēs izpētījām daudzus darbus, veicām tūkstošiem pārbaudījumu un nonācām pie secinājuma: izglītībai jābūt trīskāršai – ķermenis tiek kopts ar darbu, dvēsele prasa intelektuālu apmācību, bet garu paaugstina māksla. Es daļēji pieturos pie Darvina teorijas, ka darbs cilvēku radīja no pērtiķa. Mana vecmāmiņa mēdza teikt: “Bez darba zirgi mirs!” Darbs vienmēr sniedz fizisku un emocionālu atbrīvojumu. Kad cilvēks strādā, viņam nav laika domāt par dažādām nejēdzībām. Un jebkurš biologs jums pateiks, ka jebkura uzdevuma izpildi pavada laimes hormonu izdalīšanās. Tikai šis darbs nedrīkst būt verdzisks un pazemojošs. Uz zemes ir daudz cilvēku, no katra mazliet, un darbs sagādās prieku.

Intelektu attīsta eksaktās zinātnes. Kad bērnam pirmajā klasē saka: “Risinām problēmu!”, tie nav tikai vārdi. Viņš “risinās problēmas” visu savu pieaugušo mūžu, tas ir jānodod bērnam, lai sestajā klasē viņš nesaka: “Kāpēc man vispār

vajadzīga tava matemātika! Skola pēdējos gadu desmitos principā ir pārvērtusies par infantilu, stulbu, bezatbildīgu zombiju audzināšanas iestādi. Viss būtu kārtībā, tieši šāds pasūtījums tika saņemts, taču šādu cilvēku sabiedrības vienkārši mirs no bada, jo ir jāaudzē visas galvenās lauksaimniecības kultūras, un tas ir darbietilpīgs uzdevums. Cilvēks ar feodālās sadrumstalotības perioda intelektu šobrīd nevar pabarot astoņus miljardus.

Par mākslu nav ko teikt – tas ir kaut kas, bez kā cilvēki vienkārši pārstāj būt cilvēki, tas cilvēku padara cildenu.

Es zinu, ka neesmu pirmais, kurš mēģina īstenot šo ideju. Un pirms manis visi cieta neveiksmi. Mūsdienu cilvēki man var iebilst, ka visi tiecas pēc personīga labuma un bagātināšanas, taču, pētot cilvēkus vēsturiskā kontekstā, es sapratu, ka cilvēki ir tādi, kādus viņu vide veido: mainiet vidi un mainīsies cilvēki, mainīsies viņu centieni un vēlmes. . Tātad globālisti maina vidi, un es mainu cilvēku. Domāju, ka šoreiz viss izdosies. Citādi cilvēce nenodzīvos līdz trešajai tūkstošgadei, kas nozīmē, ka mums nav ko zaudēt.

– Bet jūsu argumentācijā trūkst vēl viena komponenta – kur šajā visā ir Dievs. Uz zemeslodes ir vairākas globālas reliģijas un simtiem mazu uzskatu, ko ar tām darīt? Kā digitālā koncentrācijas nometne ar viņiem tiks galā un kur tos liks?

– Digitālā koncentrācijas nometne, nekādā gadījumā. Viņš vienkārši vadīs visas reliģijas, tādējādi izveidojot jaunu, kopīgu visiem. – Stokers paraustīja asaras plecus un turpināja. "Bet

manā sistēmā Dievs nekur neiet." Tā esamību, tāpat kā neesamību, nevar pierādīt – tas ir ticības jautājums. Man nav pateikt cilvēkiem, kam ticēt. Taču reliģisko kultu jautājums ir ļoti nopietns: tie uzspiež savam ganāmpulkam, kā dzīvot, kam ticēt un kuru mīlēt. Tas nav piemērots jauna veidojuma personai. Viņam pašam jāizlemj, ko un kā darīt, nevis jādzīvo kāda cita ietekmē. Neaizmirstiet: "Reliģija ir tautas opijs!" – kā teica K. Markss. Tas sola nākotnes labumus apmaiņā pret pašreizējo pazemību. Bet es gribu, lai cilvēki dzīvotu šeit un tagad un šodien nes labumu visiem, nevis uztraucas par kaut kādu abstraktu vēlāk sev. Un tas, spriediet paši, arī ir ticības jautājums. Reliģijas mehānisms vismaz darbojās pirmsindustriālajā sabiedrībā. Industriālajā sabiedrībā to nomainīja laicīgie likumi, kas regulēja baušļu ievērošanu: "tev nebūs nokaut", "tev nebūs zagt"... Mūsdienu informācijas sabiedrība ir pilnībā apmaldījusies savās kulta preferencēs. Reliģijā cilvēki tagad meklē noteiktu kopienu, piederību kādai grupai, kā arī rūpes un uzmanību savai personībai. Sabiedrības atomizācija ir tik liela, ka cilvēki, būtībā būdami ganāmpulka dzīvnieki, cieš no vientulības un ir spiesti meklēt grupu pēc sava statusa, izglītības un etniskās piederības. Es domāju, ka Dievs viņiem nav nekas vairāk kā totēms viņu reliģiskajā templī. Mana sistēma piedāvā apvienot šos sabrukušos atomus sarežģītā, daudzšķautņainā, elastīgā vielā ar ļoti kustīgu kristāla struktūru un stabiliem cietiem kodoliem, kas varētu izturēt visas ārējās ietekmes un nesadalīties.

Desmitiem tūkstošu izcilu skolotāju un psihologu strādā pie modernām izglītības programmām. Galarezultātā ir jābūt bērniem, kuri spēj novērtēt skaistumu, aizsargāt pasauli un tajā pašā laikā iegūt nenoliedzamu instrumentu un zināšanu kopumu, lai to sasniegtu.

Kādreiz cilvēki, lai apturētu karus, radīja nacionālās valstis. Ideja nešķīta slikta, bet tā arī neizdevās. Sadalīšanās draugos un ienaidniekos vienmēr beidzas ar kautiņu. Globālais miers pašreizējās elites skatījumā arī ir izgāzies, jo, lai to panāktu, viņi dzēš indivīda robežas, un tas nav iespējams kaut vai tāpēc, ka būs fiziski jāiznīcina vairāki miljoni spējīgāko un kaislīgi cilvēki, kamēr citi vienkārši pārtrauks vairoties, un mēs atkal nonāksim līdz izmiršanai.

Šodien mēs esam attīstījušies līdz situācijai, kad globalizācija ir nepieciešama, bet tradicionālo kultūru ietvaros. Mums ir jāpārtrauc situācijas eskalācija. Sabiedrībā ir jārada sadarbības atmosfēra. Ja jūs nekoncentrējaties uz atšķirībām, jūs varat pastāvēt plecu pie pleca ar dažādu kultūru cilvēkiem. Tas ir absolūti reāls, piemērs ir lielākā valsts, kāda jebkad pastāvējusi, Padomju Savienība.

Tagad globālisti ar savām rokām ceļ komunismu planētas mērogā, un es šajā plānā esmu veicis tikai nelielas korekcijas jauna tipa cilvēku izglītošanas veidā. Viņi vēlas izveidot digitālu koncentrācijas nometni ar cilvēka funkcijām, kur viss eksistē virtuālajā telpā, izmantojot informatīvās indoktrinācijas metodi cilvēkam, izveido attēlu un "Zombieland" ir gatavs. Pandēmijas

un neseno karu laikā es pārlicinājos, ka šī ir ļoti reāla tehnoloģija. Pievienojiet tam meta-visuma attīstību, un viņi gūs panākumus. Un es viņiem sagādāšu pārsteigumu, ko viņi būs spiesti pieņemt, jo evolūcijas procesi ir neatgriezeniski, cilvēki nav mūžīgi, un vienu paaudzi nomaina cita. Man vienkārši nav pietiekami daudz laika, lai procesu novestu līdz punktam, no kura neatgriežas.

– Kāpēc jūs domājat, ka viņi ceļ komunismu, nevis fašismu vai kastu sabiedrību?

"Ak, viņi noteikti domā, ka viņi būvē kaut ko citu," Stokker nopūtās, "Viņi, iespējams, vēlētos samazināt iedzīvotāju skaitu līdz apmēram pieciem miljardiem un piespiest pārējos kastās, kuru pāreja nav iespējama." Vesels ģenētiskais institūts strādā, lai atrisinātu šo problēmu. Bet Kārlis Markss arī teica: "Komunisms ir kapitālisma radīta sociālā spēka darbības rezultāts." Jūs droši vien nezināt, kas tas ir, bet savulaik viņš pilnībā aprakstīja visas kapitālisma attīstības fāzes un jaunas sociālās sistēmas attīstības evolūcijas mehānismu. Tātad viss notiek pēc plāna:

Pirmkārt, pateicoties pandēmijai un kariem, tie likvidēja nevajadzīgo rūpniecību, samazināja patēriņu un nostiprināja pārnacionālo struktūru monopolu visās stratēģiskajās nozarēs. Tad ar digitālās valūtas palīdzību tika izņemta nauda kā vērtības un uzkrāšanas mēraukla, finanšu sektors sabruka ar akciju tirgus krahu, un cilvēkiem tika dota pilnīga brīvība izvēlēties, kas viņi vēlas būt – kas jums ir komunisms? Lai to nosauktu par fašismu, ir jābūt attīstītam finanšu sektoram, bet viņi likvidē

banku sistēmu. Lai to nosauktu par nacismu, ir vajadzīga valsts un nācija, tās dzēš politiskās un ekonomiskās robežas, un nav iespējams izveidot vienu planētu nāciju.

Tāpēc viņu jaunajai sociālajai sistēmai būs piemērots vecais franču sauklis: "Brīvība, vienlīdzība, brālība!" Brīvība izvēlēties no piedāvātā, vienlīdzība nabadzībā un brālība, iesaistoties piedāvātajā doktrīnā.

Es ierosinu komunismu tā pašreizējā izpausmē, ko savulaik detalizēti aprakstīja Ļeņins un iemūžināja saukli: "No katra pēc spējām, katram pēc vajadzībām."

Ekonomiskajā sfērā, lai pārietu uz jauna veidojuma sabiedrību, viņi visu darīs paši, bet mans uzdevums ir visus ģenētiskos eksperimentus virzīt sabiedrības labā: cīņai ar vēzi, novecošanās bremsēšanai, svāra regulēšanai, meklējot nemirstības gēnu utt., nevis iejaukšanos cilvēka dabā kā tādā. Vecs cilvēks mums derēs, bet vajag viņu izglītēt jaunā veidā. Pagājušā gadsimta komunisti teica: "Būvējiet skolas, un jums nebūs jāuztur cietumi." Un tie nedomāja ēkas. Tad tas neizdevās, tas bija viltus sākums. Mums jāmēģina vēlreiz.

Mēs esam ienirt jaunā informācijas pasaulē. Neviens īsti nezina, kas ir patiesība, kas ir realitāte un kādā attīstības stadijā mēs atrodamies. Mūsdienu sabiedrības degradācija ir sasniegusi tādas robežas, ka man pat nav jāpūlas nākt klajā ar nākamo ziņu dienaskārtību. Informācijas likumi ir tādi, ka nevajag 100% ticību visam, pietiek pārliecināt 20%, pamazām viņiem pievienosies vēl 40%, 20% paliks bezizejā, un 20% neticēs, bet

viņi neko nevarēs darīt lietas labā. Tā mēs dzīvojam informācijas sabiedrībā. Vienīgais veids, kā izkļūt no degradācijas un analfabētisma tvertnes, ir audzināt gudrus, ļoti morālus bērnus.

– Bet tu viņiem atņem ģimeni!?

– Jā, zināmā mērā. Tas ir mans maksājums par manu iejaukšanos "vareno spēku" plānos. Viņu doktrīnā ģimene ir jāiznīcina, es cenšos, cik varu, lai nākamajos bērnos nepazustu ģimenes sakrālā jēga, bet manas rokas ir sasietas. Tajā pašā laikā pagājušā gadsimta sākuma kolektīvās audzināšanas paņēmieni guva lielus panākumus nākotnes morālās personības veidošanā. Jā, starp citu, paši mūsdienu vecāki ir ļoti zemā morālā un intelektuālā līmenī, lai kļūtu par labiem pedagogiem. Jā, un es neesmu tas Kungs Dievs, esmu pieļāvis daudz kļūdu... Nu, mēs visi runājam par mani, pāriesim pie jums.

Kā jūs droši vien jau uzminējāt, man ir nepieciešams uztvērējs, un es izvēlējos jūs. Ne velti es tev stāstīju savu stāstu, kas var kļūt vēl traģiskāks. Tātad jums ir mēnesis laika, lai pieņemtu lēmumu. Šajā laikā es jums parādīšu mūsu darbu, aizvedīšu jūs uz vairākām sanāksmēm un konferencēm un došu jums nedēļu atpūtu. Tad... Tad būs vēlāk, bet pagaidām man tev ir pārsteigums...

Stokkers aizgāja, un, kad viņš atkal ienāca, Helēna stāvēja viņam blakus. Tikpat skaista kā vienmēr. Acis bija skumjas, un lūpas kautrīgi smaidīja.

– Nav vajadzības jūs vienam ar otru iepazīstināt. Stāstu par "izgudrojuma pārdošanu" izdomāju es, un Helēna tam pretojās

visos iespējamajos veidos, taču jūs saprotat, ka tāds briesmonis kā es nevarētu citādi. Jau gadu visādi bojāju tavu dzīvi, bet tie ir tikai ziedi, salīdzinot ar to, kas tevi sagaida, ja piekritīsi. Tātad, piedod vecais, tas bija pretīgi. Tomēr visu pārējo Helēna pati pastāstīs. Glasha sagatavos jums istabu; jums nebūs nepieciešams ēdiens. Atpūties šeit trīs dienas, mašīna atbrauks pēc tevis ceturtdien. Es došos prom rīt no rīta, tāpēc mēs visi kopā vakariņosim. Starp citu, Inocents staigā pa dārzu.

Stokkers aizgāja. Nākamās trīs dienas bija laimīgākās jauniešu dzīvē.

Deviņpadsmitā nodaļa.

Operācija Dome darbībā

– Es gribu jums parādīt daļu no kupola, ko mēs būvējam. Kad jūs to redzat, jūs visu sapratīsīt.

Viņi šķērsoja pagalmu un iegāja lielā angārā. Telpa bija sadalīta pa sektoriem, bija grūti saprast, cik daudz no tiem visur staigāja vienādos kombinezonos, dažviet bija arī laboranti baltos mēteļos; Apmeklētāji ienāca lielajā zālē. Viņu priekšā stāvēja plakans, nepabeigts transportlīdzeklis, kas bija precīza pagājušā gadsimtā uzbūvētā vecā laika pavoņa kopija, tikai ar platākiem spārniem un plakanu serdi. Gar malām bija stiprinājumi, kas sniedza priekšstatu par citu šīs konstrukcijas sekciju klātbūtni, kuras būtu saliktas kā puzzle.

– Saules paneļi! – Alekss iesaucās.

"Jā, saules paneļi," Stokker pasmaidīja, "mans kupols patiesībā ir paredzēts, lai izveidotu lielu elektroenerģijas ražošanas staciju, kas varētu nodrošināt neizsīkstošu elektrību visai planētai." Kam pieder enerģija, tam pieder pasaule. Un es darīju visu, lai visa pasaule piedalītos šajā projektā un neviena valsts nevarētu izmantot šo tehnoloģiju. Tas ir vēl viens ķieģelis mūsu planētas mierīgajā līdzāspastāvēšanā," dziļi ievilka elpu profesors.

– Vai šī tehnoloģija ir no Bena Bovas grāmatas? Vai plānojat

kontrolēt laika apstākļus?

– Laikapstākļi mainīsies arī bez manis, bet ir vesels institūts, kas pēta, kā cilvēka darbība ietekmē laikapstākļus, kādas dabas parādības var un vajag kontrolēt un kam labāk neiejaukties. Mēs pilnā sparā iejaucamies cilvēku psihē, un rezultātā varam nonākt pie nekontrolējamām darbībām, kas apdraud cilvēka eksistenci. Ir daudz traku zinātnieku un militārpersonu, bet vismaz tos var identificēt iepriekš. Bet Māte Zeme, ja viņa uz mums dusmojas, neviens kupols mūs neglābs. Viena zemestrīce divās vai trīs dienās paņem simtiem tūkstošu cilvēku dzīvības un iznīcina visu, ko radījis cilvēks. Tāpēc es nevēlos iejaukties laikapstākļos un dabā, es gribu audzināt bērnus, kas dzīvos ar viņiem harmonijā.

– Einšteins teica: "Mums būs nepieciešams principiāli jauns domāšanas veids, lai cilvēce izdzīvotu." Tas ir tas, ko "Operation Dome" patiesībā dara. Pēc pilnvaru kārtas mēs audzinām jaunu cilvēku veidojumu, kas turpmāk būs jāsadala "Eloi" un "Morloki". Tikai es nedaudz pielāgoju "pasūtītās" programmas iestatījumus. Pēc maniem aprēķiniem, man ir vajadzīgi divdesmit gadi, lai process kļūtu neatgriezenisks, un, kad viņi beidzot sapratīs, ka kaut kas nav kārtībā, viņi vairs nevarēs visu mainīt. Viņiem tam nebūs laika, bet mums būs iespēja kļūt par augstākas kārtas sabiedrību, nevis par zombētu kastu tipa koncentrācijas nometni. Līdz šim ir pagājuši divpadsmit gadi kopš programmas sākuma. Līdz uzvarai vēl tāls ceļš ejams, bet es jau esmu vecs. Tāpēc jūs esat šeit.

Alekss ļoti uzmanīgi visu klausījās. Tagad viņš noteikti zināja,

ka pirms viņa bija cilvēks, kurš savu dzīvi veltīja labākas nākotnes radīšanai, un, pat ja viņš kļūdījās, Aleksšs nekad nebija saticis saprātīgāku Homo sapiens pārstāvi. Vienīgais, kas jaunekli mulsināja, bija trauslais melu pamats, uz kura balstījās viss.

"Jā, es apzinos, ka jūs nevarat uzbūvēt neko fundamentālu uz meliem," pārliecināti sacīja Stokerju, "bet es neko nevaru mainīt, bet jums viss ir priekšā, jūs varat visu labot."

Nākamās divas nedēļas tika pavadītas pastāvīgos ceļojumos un lidojumos. Aleksšs nekad nebija redzējis tik daudz gudrāko un gudrāko cilvēku vienuviet. Viņi trīs lidoja visur. Helēna arī piekrita nirt dziļāk. Ja paskatās tikai uz ārējo apvalku, viss bija vienkārši lieliski. Daudzi cilvēki, izdzirdot vārdu Rubenšteins, bija sajūsmā, jo abonēja viņa emuāru. Un tikai tagad Aleksam sāka saprast, ka emuāra popularizēšana, pastāvīgi sarunu šovi un publikācijas laikrakstos ir arī Stokker viltīgais plāns, lai viņu, Aleksu, ieceltu organizācijas struktūrā.

Bija gan slepeni sanāksmju, gan slepenu laboratoriju, gan ieroču rūpnīcu apmeklējumi.

Aleksa dzīve ir mainījusies līdz nepazīšanai. Tagad viņš redzēja pasauli no iekšpuses un tas, ko viņš tur redzēja, viņu īpaši neiepriecināja. Tajā pašā laikā viņa galvā dzima daudz dažādu ideju, pat fantastiskas, par to, cik lieliski būtu organizēt sabiedrību bez konfliktiem un kariem, lai tās pietiktu visiem. Sapņos viņš bieži atcerējās Marku – šo dīvaino, trauslo puisi ar dzelzainu gribu un ticību labākai nākotnei, un arvien vairāk

pārņēma domu par prāta kopienu un arvien vairāk saprata tās nozīmi. Viņš saprata, ka agri vai vēlu spararats tiks iedarbināts un ieroču rūpnīcas sāks strādāt ātrāk, visas miega kameras pamodīsies, un tas, cik daudz asiņu tiks izliets, būs atkarīgs no tā, cik pareizi būs Stokera aprēķini.

Divdesmitā nodaļa. Nākotne būs...

Ir pagājusi nedēļa kopš pēdējās sarunas ar Stokkeru. Viņš viņam deva tieši tik daudz, lai pieņemtu lēmumu. Tieši tik daudz laika bija palicis līdz noslēdzošajai ikgadējai konferencei “Operācija Dome”. Alekss nonāca sāpīgas izvēles priekšā: vai nu palikt vienkāršam laimīgam, šaurā zinātnieku lokā atzītam cilvēkam, iegūt sievu un bērnus, mazu māju kalnos un dzīvokli pilsētā, vai...

Ak, cik tā ir grūta izvēle, it īpaši, ja tava draudzene visu apzinās un arī viņai draud nāvējošas briesmas. No vienas puses, Alekss bija pateicīgs Stokkeram par to, ka Helēna bija blakus, bet, no otras puses, tā bija nepanesama atbildības nasta mīļotajam. Un arī viņa ir sieviete, un viņa varētu vēlēties dzemdēt bērnus, un tas bija vienkārši nepanesami.

Alekss zināja, kādu atbildi no viņa gaida Helēna, un tas viņu biedēja, jo viņa bija nolemta šausmīgai eksistencei informācijas melu krātiņā. Tāpēc Alekss arvien biežāk domāja, kā izkļūt no šīs situācijas. No savas pieredzes viņš labi zināja, ka cilvēka atmiņa ir mainīga, tā veidojas, balstoties uz šobrīd pastāvošo informatīvo fonu, kas nozīmē, ka to noteikti var formatēt pareizajā virzienā, un tad: “Platons ir mans draugs, bet patiesība ir dārgāka!

Tālāk jums ir jāizdomā, kā nostiprināt vājo pamatu ar reālām darbībām un darbiem. Mums jārada jauni, īsti pozitīvi varoņi, kuriem sekos. Varoņi, kas dzēsīs ugunsgrēkus, būsēs

ceļus, palaidīs kosmosā raķetes, stādīs kokus, izvedīs atkritumus, dziedinās cilvēkus, slaucīs ielas. Lai katrs sajustu savu iesaisti, nozīmi jaunajā sabiedrībā. Un tad būs iespējams “pieteikt karu” viltojumiem.

Alekss šo nedēļu pavadīja Stokera mājā. Savādi, bet šajās laimīgajās trīs dienās viņš viņam kļuva tik mīļš! Labāku vietu pārdomām bija grūti iedomāties: tīrs kalnu gaiss, civilizācijas minimums, blakus mežs un dzīvību sniedzošs avots. Jebkurā gadalaikā daba šeit bija maģiska un piepildīja visu apkārt ar visām varavīksnes krāsām...

Tajā pašā zālē notika noslēguma konference. Visas kameras bija tēmētas uz runātāju... bet veca, pieredzējuša profesora formā uzvalkā vietā visi redzēja izskatīgu jaunu puisi kedās un izbalējušos džinsos. Viņš ilgu laiku atbildēja uz visiem žurnālistu jautājumiem un konferences noslēgumā noslēdza ar frāzi:

– Mums viss ir kontrolēts. Kopā mēs varam tikt galā ar visu. Būs nākotne!